

ମାମିତ୍ରୀ
ରାଜ୍ୟ

My Cousin RACHEL
by

DAPH + DU MAURIER

NO. 1
THANE

ISBN 978-99986-52-75-0

K0553

9 789998 652750 >

M. T.

2025

mgyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - မတ်လ၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ပုဂံစာပေ။

ဒုတိယအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဓူဝံစာအုပ်တိုက်။

တတိယအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

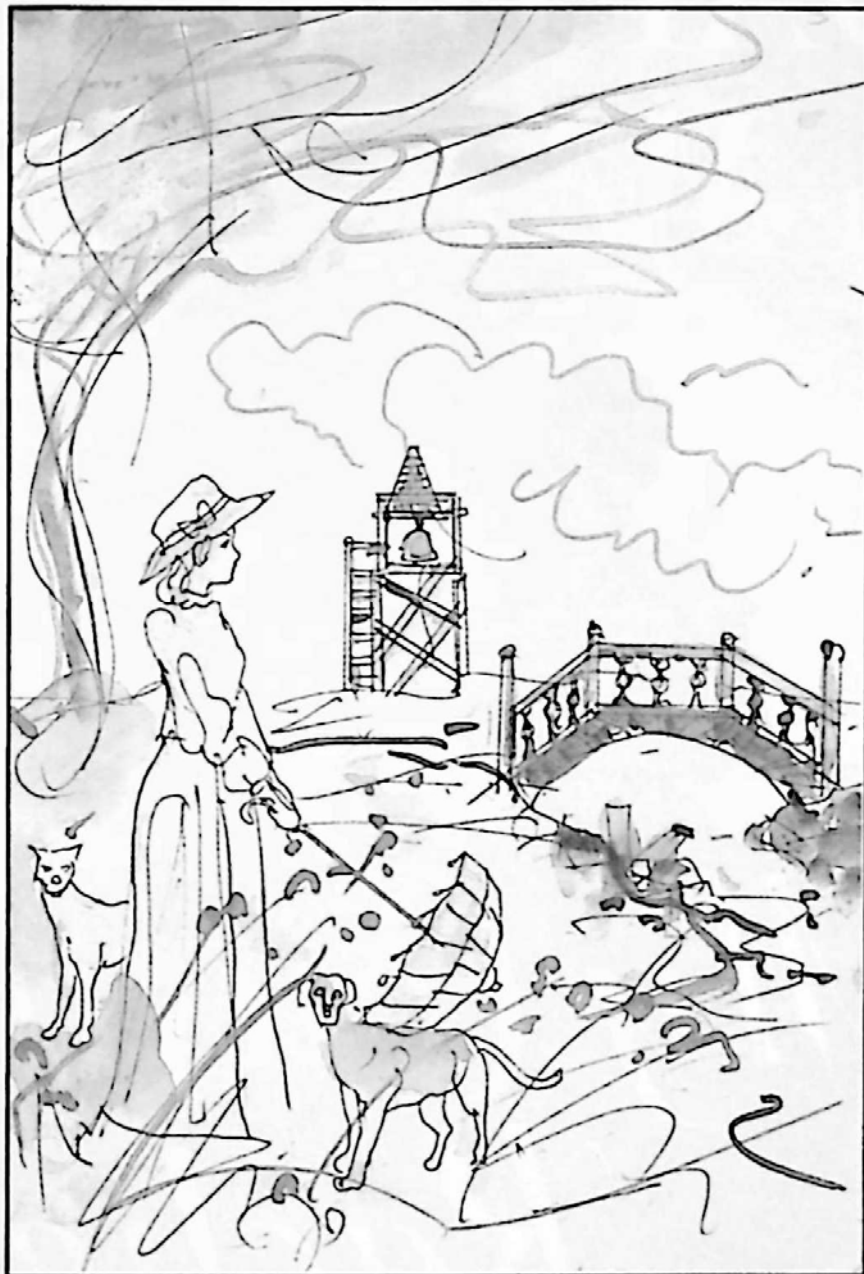
မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)

အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မုတ်သုံ

တန်ဖိုး - ၁၃၅၀၀ ကျပ်

မမရေချယ်
တင်မောင်မြင့် (မြန်မာပြန်)

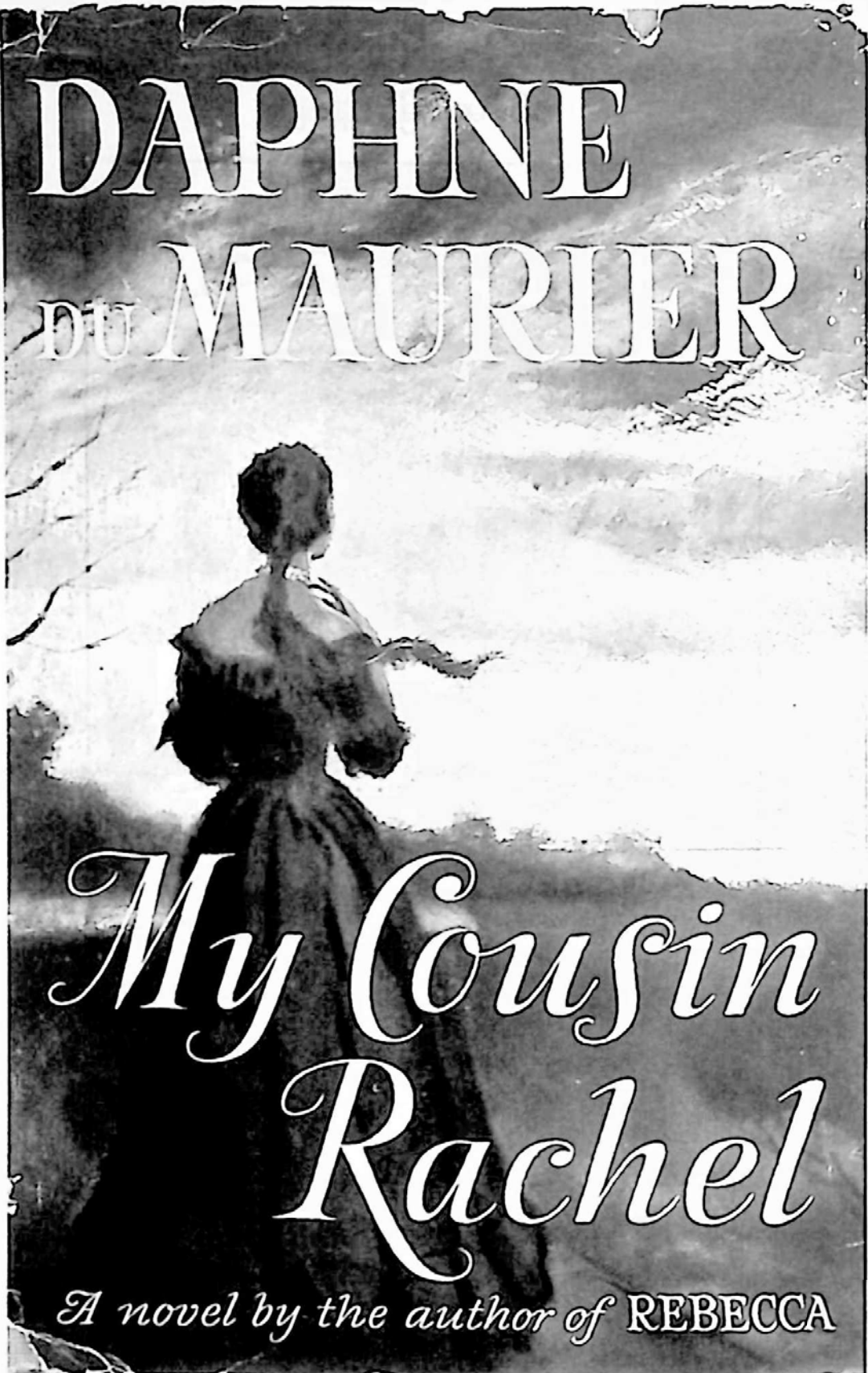

My Cousin Rachel

by

Daphne du Maurier

DAPHNE
DU MAURIER

*My Cousin
Rachel*

A novel by the author of REBECCA

ဒက်ဖနီ ဒူ မောရီးယား
(Daphne du Maurier)

ဒက်ဖနီ ဒူ မောရီးယားသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည်။ အဘိုးဖြစ်သူက နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီး ဖြစ်ပြီး ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒူမောရီးယားမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ တွင်ကျယ်ခဲ့ သည့် စစ်သားကြီးတဦး ဖြစ်၏။

မစ္စဒူမောရီးယားသည် အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် The Loving Spirit ဟူသည့် ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုကို ၁၉၃၁ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဝတ္ထု ၅၂ နှစ် ၁၁ ပုဒ် ထွက်သည်။ ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်သွားသည့် နှစ်အုပ်မှာ My Cousin Rachel နှင့် Rebecca တို့ ဖြစ်သည်။ Rebecca ကို ဆရာ အထောက်တော်လှအောင်က 'ရောက်ကာ' အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး My Cousin Rachel ကို ဆရာတင့်တယ် က မှီငြမ်းပြီး 'မမထား' အဖြစ် ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။

သည်ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်စလုံးတွင် ဇာတ်အိမ်တည်သည့် အိမ်ကြီးများမှာ သူ့ ကိုယ်တိုင်နေသည့် ကွန်းဝေါလ်နယ်မှ Menabilly စံအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

My Cousin Rachel ကို မင်းသား Richard Burton၊ မင်းသမီး Olivia Haviland တို့နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ ကမ္ဘာကျော် ကားတကား ဖြစ်သွားသည်။

နန်းဆန်ဆန်လှသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင် စာရေးဆရာမသည် ပိတ်ကြမ်းစများကို ဝတ်လေ့ရှိပြီး အိမ်အပြင်တွင် ပျော်မွေ့တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အဲလီဘောက်ဘုရင်မကြီး၏ အိမ်တော်အရာရှိ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဆာဖရက်ဒရစ် ဘရောင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီး သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် အိမ်တွင် မရှိသည့် အချိန်တိုင်း စာရေးဆရာမသည် လှပသည့် Menabilly သစ်တောထဲမှ အိမ်ကလေးတလုံးတွင် နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် စာရေးလေ့ ရှိသည်။

အခန်း (၁)

ဟိုးအရင် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက လူတွေကို လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကြိုးပေးသတ်သည်။ သည်ဘက်ခေတ်မှာတော့ သည်လို မလုပ်ကြတော့ပါ။ သည်အလေ့ပျောက်သွားပြီ။ တရားခံတယောက်သည် တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးခံရပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် 'ဘောဒ်မင်' မြို့၏ ကြိုးစင်တွင် မသေမချင်း လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်စေသည်။ မထင်မရှား သုသာန်တခုတွင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီတော့ သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော့် ကလေးဘဝကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ချာတိတ်ကလေး တယောက်သည် လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တွဲလောင်းကျနေသည့် ခပ်ညှက်ညှက် လူတယောက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးအကြား ကြိုးစင်တွင် တွဲလောင်းကျနေ၏။

ကျွန်တော့်အစ်ကို 'အင်းဘရော့စ်' က သည်မြင်ကွင်းကို ငရဲနှင့် နိဗ္ဗာန်အကြားမှာ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ဖြစ်နေတာဟု ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင်တော့ စာခြောက်ရုပ်တခုနှင့် တူနေသည် ထင်၏။ ဤစဉ်က ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူက သည်းထိတ်လန့်စရာ မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော့်အား ခေါ်ပြပြီး သတ္တိစမ်းခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အစ်ကိုလုပ်သူ အင်းဘရော့စ်မှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မိဘသဖွယ် အုပ်ထိန်းသူဖြစ်၏။ ညီအစ်ကိုအရင်းတယောက်လို ချစ်သူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အပေါ် အလားတူပင်၊ စင်စစ် အစ်ကိုသည် ကျွန်တော့်ကမ္ဘာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အားထားရာ ဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အဖေလို အုပ်ချုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အရည်အသွေးကို အမြဲတမ်း စမ်းသပ်နေတတ် သည်။ အမြဲတမ်း လမ်းညွှန် သွန်သင်နေတတ်သည်။

“ဒီမယ် ညီလေး ဖီးလစ်၊ လောကကြီးဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲကွ။ လူတွေအားလုံး တမျိုးမျိုးနဲ့ သေကြရတာချည်းပဲ။ တချို့ စစ်ပွဲမှာ သေကြတယ်။ တချို့ အိပ်ရာထဲမှာ သေကြတယ်။ တချို့ ပန်းတိုင်ရောက်မှ သေကြတယ်။ တချို့ လမ်းခုလတ်မှာတင် ဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားကြတယ်။

ဒါတွေသိဖို့ ညီလေး ငယ်လွန်းပါသေးတယ်လေ။ တခုခုတော့ မှတ်ထား ပေါ့ကွာ။ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေချည်းပဲ။ တနေရာရာမှာ တမျိုးမျိုးနဲ့ သေကြရတာ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝတ်ဘေးနဲ့ သေရရင်တော့ မင်း မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒီနည်း နဲ့ သေကြရမှာချည်းပဲ။ ဒါဟာ မင်းတို့ ငါတို့အတွက် ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရိုးရိုး ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်လှမ်းဖို့ သင်ခန်းစာပဲ ညီလေး။”

လေထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည့် အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ အစ်ကိုက ဆက်ရှင်းပြသည်။ အဘိုးကြီး ဆယ်လီ၏ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“တဒဂ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလေးကို မထိန်းနိုင်လို့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ တာလေ” တဲ့။

ပြီးတော့ အလောင်းတလောင်းကို ညွှန်ပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူက တွမ်ဂျန်ကင်းတဲ့။ သူက မူးတာက လွဲပြီး လူအေးတယောက် ပါကွာ။ ရိုးရိုးသားသား ထုံထုံထိုင်းထိုင်း အစားထဲကပါ။ အဲ... မိန်းမက ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်ပစ်ရလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နားပူနားဆာလုပ်တဲ့ မိန်းမတွေကို သတ်ရမယ် ဆိုရင် ယောက်ျားအားလုံး လူသတ်သမားတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

အင်း... ဒါတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မစဉ်းစားမိတာ ကြာပါပြီ။ ဆယ့်ရှစ် နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခုရက်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ပြန်ပေါ်လာသည့် မြင်ကွင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ စိတ်အာရုံမှာ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားလာတာတွေကြောင့် ငယ်ဘဝပုံရိပ်များ ရုတ်ခြည်း ပြန်ပေါ် ထင်ဟပ်လာ တာ များလား။

ဘယ်လိုကြောင့် တွမ်အကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် မသိ။ သူ တွဲလောင်းကျနေသည့် ပုံစံကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်နေမိသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် မေ့နေပါပြီ။ ခုအချိန်လောက်ဆို သတိရမည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သေလွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဘဝတခု ရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ တွမ်ကို ကျွန်တော် ရှာပြီး မေးချင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အတူတူ အိပ်မက် မက်လို့ရမလား လို့လေ။ နောက်ဘဝတခုကို မကူးမိမှာ အပြစ်ငယ်များကို ဆေးကြောသုတ်သင် လို့ရ မရ ဆိုသည့် အိပ်မက်မျိုးတွေလေ။

လောလောဆယ်တွင်တော့ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး ဘဝကို ဆက်နေရ ဦးမည်ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြုံနေရသည့် ပြဿနာမျိုးထဲတွင် မည်သို့ ဆက် နေရမည်လဲ။ နေ့စဉ် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်လွန် သွားစေဖို့ကတော့ မခက်ပါ။ အစ်ကိုလိုပင် အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး သစ်တော နှင့် ပိုင်စားမြေတွေပေါ်တွင် ဆက်လက် စီမံခန့်ခွဲရုံပင်။ ပြီးတော့ ပါလီမန်တွင် အမတ် တနေရာယူပြီး မင်းစိုးရာဇာပိုင်းကို ဝင်ရုံပင်။

ကျွန်တော့် ဘိုးဘေးများလိုပင် လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ ဘဝကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းသွားဖို့သာ ရှိပါသည်။ ပိုင်စားမြေပေါ်မှ သစ်တောတွေ၊ စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတွေနှင့် အလုပ်သမားများ၏ သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန် လုံးလုံးဖြစ်လာပြီပေါ့။ သို့သော် ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် တွင် မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတခု ရောက်နေကြောင်းကိုကား ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြပေ။ ဘယ်သူမှလည်း ဖြေရှင်းပေးနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ပြန်မေးနေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်သော မေးခွန်းကိုလည်း ဘယ်သူမျှ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်။ မမရေချယ် သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ထားသည့် ရာဇဝတ်သမားလား။ ပြစ်မှုမဲ့မထင် နတ်ရုပ် သွင်လား။

ဘယ်လောက် နန်းဆန်သည့် အမည်ပါလဲ။ 'ရေချယ်' တဲ့။ ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး ခေါ်ကြည့်သည်။ ချိုမြိန် သိမ်မွေ့လှပါ၏။ လျှာပေါ်တွင် အရသာ တမျိုးမျိုး ရောက်လာသလို ခံစားရ၏။ ဘယ်လို အရသာမျိုးပါလိမ့်။ တဖြည်းဖြည်း စူးရှခါးသက်လာမည့် အဆိပ်၏ အရသာမျိုးများလား။ ထိုအရသာသည် လျှာပေါ် မှတဆင့် တင်းတင်းစေ့စေ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ

နှလုံးသားဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သည်ဝေဒနာမှ ကျွန်တော် ရုန်းထွက်နိုင်ပါ တော့မည်လား။ ရုန်းထွက်နိုင်သည် ဆိုလျှင် အသက်လေးဆယ်ရွယ် ရောက်မှ လား၊ ငါးဆယ်တွင်း ဝင်မှလား။

ကျွန်တော့်တွင် အမြတ်တနိုး စောင့်ရှောက်ရမည့် 'မဟာသုခရိပ်မြိုင်' အိမ်ကြီးက ရှိသေးသည်။ အစ်ကိုက မမှာခဲ့ပေမဲ့ သူ သည်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို လုပ်ဆောင်စေချင်မှာ သေချာပါသည်။ သည်စံအိမ်ကြီးကို အလှမယွင်းအောင် ထိန်းသိမ်းပြင်ဆင်ဖို့ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မရှိတော့လျှင်လည်း သည်မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ အလှအပအမွေတွေ ကျန်ရစ်စေချင်ပါသည်။ ကျန်ရစ် အောင် ကျွန်တော် လုပ်ရပါမည်။ သို့သော် တကိုယ်တော် အထီးကျန်ဘဝသည် ရိုးရိုးလူတယောက်ကို လူထူးလူဆန်းတယောက် ဖြစ်သွားစေပြီး မကြာခင် အတွင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်သွားစေတတ်ပါသည်။ တဖန် ထိုမှတဆင့် သူသည် စိတ်ကူးယဉ်သမား တယောက် ဖြစ်သွားတတ်၏။ သူ၏ နောက်တဆင့်ကတော့ ရူးသွပ်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ တောင်တွေး မြောက် တွေးနှင့် တွမ်ဂျွန်ကင်းကို သတိရလာပြန်၏။ သူလည်း သည်လိုလူစား ဖြစ်နေ မလား မသိ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ပုံရိပ်များ အာရုံတွင် ပြန်လည် ထင်ရှား လာပြန်၏။ ကြိုးစင်နားမှ အစ်ကို ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်မက်ထဲတွင် လျှောက်သည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ သည်တုန်းက သူ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီမှာ ကျွန်တော် ခု ဝတ်ထားသည့် အမဲလိုက် ဂျာကင်မျိုးဟု ထင်သည်။ တံတောင်ဆစ်တွင် သားရေကပ်ချုပ်ထားသည့် အင်္ကျီမျိုး။

ကျွန်တော်သည် တနေ့တခြား သူနှင့် တူတူလာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် တွင် သူ့ဝိညာဉ် ပူးကပ်နေလေပြီတကား။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများက သူ့မျက်လုံး များနှင့် တထေရာတည်း။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အလားတူ။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သံသယဖြစ်လာသည်။ သူ မသေခင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း လိုက်မသွား နိုင်သည့် အိတ်လီ မည်သော တိုင်းပြည်အစုတ်ပလုတ်တွင် သံသယတွေ့ ထိတ်လန့် စရာတွေ့ကြောင့် သူ ဘဝကူးသည့်အခါ ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ပူးကပ်နေခြင်းများလား။ သူ့ဝေဒနာမျိုး ကျွန်တော် ခံစားရပြီး သူ့အမှားမျိုး ကျွန်တော် ကျူးလွန်မိဦးမှာလား။ ကျွန်တော့်သံသယသည် အလွန်ဖြစ်နိုင်သော သံသယဖြစ်၏။

မည်သို့ရှိစေ ကျွန်တော်အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော် တူနေခြင်းအတွက်တော့ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူသည်။ ဤသည်ကပင် ကျွန်တော် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း များ ဖြစ်နေမည်လား မသိ။

ကျွန်တော်သည် မူလက ကျွန်တော် ဟုတ်သေးရဲ့လား မသိ။ ထက်မြက်သော၊ စကားနည်းသော၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သော ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ လွန်ခဲ့သည့် တနှစ်သည် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် ဆယ့်နှစ်လအဖြစ် အဟောသိကံ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်က သည်လိုလူစားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဧရာမ စီမံကိန်းကြီးတွေနှင့် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်တာကတော့ တပိုင်းပေါ့လေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ မက်တတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် လမ်းလျှောက်တတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အချစ်ငတ်သူများလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး အရှက်အကြောက်ကြီး၍ မျိုသိပ်စိတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှလုံးသားကို ထိပါးလာသည့်တိုင် ကြိတ်မှိတ်ခံတတ်သူများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ နေရာတွင် အခြားနှစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။

ရေချယ် ရောက်လာလို့လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ တရက်၊ နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်သွားလိမ့်မည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာ သိပ်များများ ရှိမည်မဟုတ်။ စားပွဲဝိုင်းတွင် ရှေ့နေတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဥပဒေစကားတွေ ပြောကြလိမ့်မည်။ သူ့ ရပိုင်ခွင့်များကို ကျွန်တော်က တချက်လောက် ဝေကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရုံပင်။ ဒါပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ သူနှင့် နောက်ပတ်သက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့။

သို့သော် အရာရာ အကြောင်းကြောင်းတို့သည် တင်ကူးမှန်းဆထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ထင်တာတွေ အကုန်လုံး လွဲရခြင်းအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က အစ်ကိုနှင့် အလွန်အမင်း တူနေခြင်းကြောင့်ပင်။ အခြားအကြောင်းတခုမှာ အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရုပ်ချင်းဆင်ရုံမက အယူအဆ၊ အတွေးအမြင်ပါ တူလွန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ရေချယ် ရောက်လာသည့် ညက သူ့အခန်းကို ကျွန်တော် တက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ သူ ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်သည်။ သူ မြင်နေသူမှာ ကျွန်တော် မဟုတ်။ အင်းဘရော့စ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို အင်းဘရော့စ်။ ဖီးလစ် မဟုတ်။ တစ္ဆေတကောင်။ သူ ချက်ချင်းပြန်သွားဖို့ ကောင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းပြီး ညတွင်းချင်း ပြန်သွားဖို့ ကောင်းသည်ပေါ့။

သို့သော် ဘဝဆိုတာ ပြန်သွား၍ ရစကောင်းသော အရာ မဟုတ်။ ဒုတိယအခွင့်အရေး ရှိသည် မဟုတ်။

ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနှင့် တဲ့တိုး ပြောတတ်သည့် ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုင်အဖေ အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့တွင် စကားတခွန်း ပြောဖူးသည်။

“မိန်းမတချို့ ရှိတယ်ကွ ဖီးလစ်၊ တော်ဝင်မိန်းမမြတ်လို့ တင်စားရမယ့် မိန်းမမျိုး။ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် မိန်းမမျိုး။ သူတို့ စေတနာမပါဘဲ သူတို့နဲ့ ထိတွေ့ပတ်သက်လိုက်တာနဲ့ ကြေကွဲစရာတွေ၊ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။ အဲ... နေပါဦး၊ ဘာလို့ မင်းကို ဦး ဒါတွေ ပြောနေမိပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ပြောဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောရင်း ထင်လာတယ်ကွ ဖီးလစ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းကို သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

အခန်း (၂)

အစ်ကို ခရီးမထွက်မီ ညနေခင်းတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ သည်ခရီးမှာ သူ၏ နောက်ဆုံးခရီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့။ စိုးစဉ်းမျှကို နိမိတ်မပြခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ကြရတော့ဘူးလို့ တွေးထင်စရာ အကြောင်းကလည်း ရှိမှ မရှိဘဲကိုး။

ဆရာဝန်တွေက အစ်ကိုအား အင်္ဂလန်ဆောင်းကို ရှောင်ဖို့ ပူဇွန်းသည့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ ခရီးထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် သူ နှစ်စဉ် ခရီးထွက်ရသည်။ သည်နှစ်က တတိယအကြိမ်။ သူ မရှိခိုက် သစ်တောနှင့် ခြံလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ကြီးကြပ်ရသည်။ ခုတော့ သူ မရှိခြင်းနှင့် ကျွန်တော် နေသားတကျပင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က မဟာသုခရိပ်မြိုင်အိမ်ကြီးကို အလွန်ခင်တွယ်သူ၊ သံယောဇဉ် ကြီးသူ။ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် နေရသည့် ကာလများမှ လွဲ၍ ဆယ့်ရှစ်လသားအရွယ်တွင် ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့သော သည်အိမ်ကြီးတွင် သာ အချိန်ပြည့် နေခဲ့သည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှ လွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ ကျွန်တော် သွားချင်စိတ် မရှိ။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆုံးသွားပြီးနောက် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ အင်းဘရော့စ်က မိဘမဲ့ ညီလေးကို မွေးစားပြီး အချစ်တော် ခွေးကလေး တကောင်၊ ကြောင်ကလေးတကောင်လို တယုတယ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အိမ်တွင်းဆက်ဆံရေးမှာ ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကျွန်တော့်တင်ပါးကို ဘီးနှင့် ရိုက်သည့် သူနာပြုကို တခါတည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ သူ ပြန်ပြောပြလို့ သိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အစ်ကို အဲဒီတုန်းက အရမ်းဒေါပွတာ။ နုနုနယ်နယ် ကလေးတယောက်ကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ဒီလို လုပ်ရမလား ဆိုပြီး စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားတာ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါသထွက်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းထိန်းရတယ်”

ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကို သည်လိုလုပ်သည့်အတွက် တရားသည် ထင်သည်။ ဝမ်းသာသည်။ အစ်ကိုလောက် တရားမျှတတဲ့ လူ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူ၊ နားလည်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူ လောကတွင် ရှိမည်မထင်။ အစ်ကိုဟာ လူတိုင်းကို တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်သည်။ မိန်းမတွေကို သူ ရှက်တတ်သည်။ ဘယ် မိန်းမကိုမှ သူ မယုံကြည်။ အိမ်တအိမ်မှာ ပြဿနာစတာ မိန်းမတွေချည်းပဲဟု ပြောတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင် မိန်းမအစေခံ တယောက်မျှ မထား။ ယောက်ျားအစေခံ အားလုံးကို ဘဏ္ဍာစိုးအဘိုးကြီး ဆီကွမ်ဘီက အုပ်ချုပ်သည်။ ဆီကွမ်ဘီမှာ ကျွန်တော့် ဦးကြီး၊ အစ်ကိုအဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက အမှုထမ်းခဲ့သည့် လူယုံတော် အိမ်ဝန်ထမ်းကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် ခပ်ဆန်းဆန်းလူတယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ မဆိုသလောက် ကြောင်ချင်ကြောင်မည်။ သို့သော် လူ့ခွစာ တယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံး သူ့ကို လေးစား ကြည်ညိုကြသည်။ မြေငှား၊ အိမ်ငှား၊ သူရင်းငှား၊ သူ့အလုပ်သမားတွေအားလုံး သူ့ကို ချစ်ကြသည်။

သူ အဆစ်အမြစ်ရောဂါ မရခင်က ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် အမဲပစ် ထွက်သည်။ နွေရာသီတွင် ငါးများသည်။ ညစာစားပွဲ ဖိတ်လျှင် သွားစားသည်။ သူက လည်း ဧည့်ခံပွဲတွေ လုပ်ပြီး ကျွေးမွေးသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားကျောင်း နှစ်ခါတက်သည်။ ပြီးတော့ သူ ဝါသနာပါသည့် ရှားပါးမျိုးပင်တွေ ရှာဖွေစိုက်ပျိုးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ပါလာအောင် စည်းရုံးသည်။

“ဒါဟာ အနုပညာ ဖန်တီးမှုတမျိုးပဲကွ ညီလေး။ အမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့လေ။ တချို့က အိမ်ထောင်သားမွေး မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးကို အဓိကထားတယ်။

အစ်ကိုကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ စိုက်ရ၊ ပျိုးရ ဖန်တီးရတာ ဝါသနာပါတယ်။ အားများများ မစိုက်ရဘဲ စိတ်ကျေနပ်မှု ရနိုင်တယ်လေ”

သူ သည်လိုပြောတာ ကြားတော့ ကျွန်တော့်အမွေထိန်း ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ်နှင့် အင်္ဂလန်အသင်းတော် ခင်ကြီး ရူးဘတ် ပက်စကိုတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အစ်ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြ သူများ ဖြစ်၏။ တောင်လေပန်းတွေနှင့် တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေတာ မကြည့်ချင်ကြ။

ခုထိ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေသေးသည်။ ခင်ကြီးက သူ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်နေရာမှ ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး အစ်ကိုက အသံမထွက်ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ဖို့ အိမ်မှ ခွဲခဲ့ရသည်။ သည်တော့မှ အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း ပိုသိလာသည်။ အိမ်ပြန်နားရသည့် ကျောင်းပိတ်ရက်များကလည်း အကုန်မြန်လှသည်။ အစ်ကိုနှင့်အတူ နေရသည့် ရက်များ၊ အစ်ကို အကြင်နာရိပ်အောက်တွင် နေရသည့် ရက်များက အေးမြလွန်းလှသည်။ ကျောင်းမှာထက် ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ပိုပျော်၏။

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မျက်ရည်ဝိုင်းပြီး ကျောင်းသို့ ပြန်သွားရခါနီးလျှင် သူက ကျွန်တော်ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ပြောတတ်သည်။

“စိတ်မပျက်နဲ့နော်၊ မြင်းရိုင်းတကောင်ကို လိမ္မာအောင်လုပ်တဲ့ လှေကျင့်ခန်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက်။ ဒါက တို့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ကာလလေ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ညီလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်ထားပြီး ဘယ်မှ မလွှတ်တော့ဘဲ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် သင်တန်းပေးမယ်”

“ဘာကို သင်တန်းပေးမှာလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ညီလေးက မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်သွေး မဟုတ်လား။ အစ်ကို အမွေတွေကို ညီလေး ဆက်ခံရမှာလေ။ အဲဒါကိုက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတရပ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသည်နှင့် သူ့တာဝန်တွေကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲပေးပြီး သူတလှည့် အိမ်ပြင်ထွက်မည့်ပုံ။

“ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်ကွ၊ ဒီဆောင်းမှာ မိုးတွေ ဆက်ရွာနေရင် အစ်ကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ သွားရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ခြောက်သွေ့ပြီး နေရောင်ခြည်ရတဲ့ မြေထဲပင်လယ် တိုင်းပြည်တခုကို သွားနေဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတယ်။ အစ်ကို လုံးဝမသွားချင်ဘူး ညီလေး။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခိတာဘဝလဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒီခရီးမှာ ဟန်ကျတာ တခုတော့ ရှိတယ် ညီလေး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိသေးတဲ့ မျိုးပင်တွေ အစ်ကို သယ်ပြန်လာမယ်”

ပထမဆောင်းတွင် အစ်ကို ခရီးထွက်သွားသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် ပြန်လာသည်။ ဒုတိယဆောင်းမှာလည်း အလားတူပင်။ ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာ ပြန်ရောက်လာ၏။ အိမ်ကို လွမ်းပုံတောင် မရပါ။ ယူလာသည့် ပန်းမျိုးတွေ၊ ချုံနွယ်မျိုးတွေ၊ သစ်ပင်တွေက မရေတွက်နိုင်အောင်ပင်။ အရောင်တွေကလည်း စုံမှစုံ၊ သူ အကြိုက်ဆုံးက တရုတ်ဖယောင်းပန်းများ ဖြစ်သည်။ ပါလာသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိုက်ကြ၊ ပျိုးကြသည်။ အားလုံး အပြိုင်အဆိုင် ဖူးပွင့်ဝေဆာလာ၏။

သည်လိုနှင့် အချိန်တွေ ကုန်သွားပြီး တတိယဆောင်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်တခေါက် အိတ်လီကို သွားဖို့ အစ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မိုးမရွာဘဲ ခြောက်သွေ့သည့် ရာသီဥတုဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေတယောက်က အခိုင်အမာ ထောက်ခံသဖြင့် အိတ်လီကို သူ ရွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးမထွက်ခင် တရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စကားပြောကြသည်။ ခြေထောက်များကို မီးလင်းဖိုဆီသို့ ကိုယ်စီ ဆန့်တန်းလျက်။ ခွေးတွေက ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်အောက်တွင် ခွေအိပ်နေကြ၏။

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစုံတရာ အတွေးနက်နေပုံ၊ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေပုံမျိုး။ ပြီးတော့ ဖောင်းကြွ မှန်ကူကွက်ဖော်နံရံမှ မိသားစု ပုံတူပန်းချီကားကြီးများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ညီလေး လိုက်ခဲ့နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲကွာ”

“ကျွန်တော် အဝတ်သေတ္တာပြင်တာ မကြာပါဘူး အစ်ကို”

သည်တော့ သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို နောက်တာပါ။ တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် စလုံး လန့်ချိပြီး အိမ်နဲ့ ခွဲနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ အဲဒါ မြေပိုင်ရှင်တွေရဲ့ တာဝန်လေကွာ”

ကျွန်တော်က လိုက်ချင်နေပြီ။ အားတက်သရော အကြံပေးလိုက်၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ရောမအထိ လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ခရစ္စမတ်အမိ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာလို့ရတာပဲ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ညီလေးရာ၊ အစ်ကို အလကား စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြောမိတာပါ။ အဲဒါ မေ့လိုက်ပါကွာ”

သူ ထပြီး ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားရပ်သည်။ ခန်းဆီးစ ထူထူကြီးကို ဘေးဆွဲပြီး မြက်ခင်းပြင်၏ ဟိုမှာဘက်သို့ လှမ်းငေးနေသည်။ ခဏနေတော့ ခန်းဆီးစကို အနည်းငယ် ပြန်ဆွဲစေပြီး မြက်ခင်းပြင်ကို ဆက်ငေးနေ၏။ ညသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ကျေးငှက်တွေ အိပ်တန်းတက်ကုန်ပြီ။ ဇီးကွက် တွေ သည်ညမှ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေ၏။

“ဟိုဘက်အစွန်မှာ လမ်းကလေး ဖောက်လိုက်တာ သိပ်ကောင်းသွား တယ်။ အိမ်နဲ့ မြက်ခင်း တဆက်တည်း ဖြစ်သွားတော့ ပိုလှသွားတယ်။ မြင်း ဇောင်းဘက်ကို နိမ့်ဆင်းတဲ့ မြက်တောဟာ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ် ညီလေး။ သိပ်ရှည်လာရင်တော့ ညီလေး ဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ဘက်ကို မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်း ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်လေ”

ကျွန်တော် ကောက်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ကျွန်တော် ဖြတ်ရမှာလဲ။ အစ်ကို မဖြတ်ဘူးလား”

သူ ရုတ်တရက် မဖြေ။ အတန်ကြာမှ-

“ဘယ်သူဖြတ်ဖြတ် အတူတူပါပဲ ညီလေးရာ၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ အဲဒါ မင်း မြဲမြဲ မှတ်ထားနော်”

“အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေနော်”

“ဟာကွာ မဟုတ်တာ၊ ကဲ... ညီလေး၊ သွားအိပ်တော့”

အဲဒါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ သည်အကြောင်း သူနှင့် ကျွန်တော် ထပ်မဆွေး နွေးဖြစ်တော့ပါ။ နောက်နေ့ မနက်စောစော စားရင်း သူ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်များကို မှာကြားသည်။ နွေဦးပေါက် စိုက်ပျိုးချိန်တွင် လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေနှင့် သူ မပြန်ခင် အပြီးလုပ်ထားရမည့် အခြား ဗာဟီရကိစ္စများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ မနက်က ရာသီဥတုမှာ စိုစွတ်ပြီး နေလို့မကောင်းလှပါ။ ဝယ်လင်တန်

က ရထားပြင်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ မောင်းယူလာသည်။ မြင်းတွေက ခြေတကြွ ကြွနှင့် အပြင်ထွက်ချင်နေကြပြီ။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ပခုံးပေါ် လက်တင်သည်။

“အားလုံး ဂရုစိုက် ကြားလား၊ အစ်ကို စိတ်ပျက်အောင် ညီလေး မလုပ် ရဘူး”

“ဟာ... အစ်ကိုကလဲဗျာ၊ ဘယ်တုန်းက အစ်ကို စိတ်ပျက်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ဖူးလို့လဲ”

ကျွန်တော် မကျေမနပ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေးက ငယ်သေးတယ်၊ ညီလေးပခုံးပေါ်ကို ဧရာမ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီး အစ်ကို တင်ပေးထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အားလုံးဟာ ညီလေးအတွက် ချည်းပဲ။ အစ်ကိုပစ္စည်းအားလုံး ညီလေးဖို့ချည်းပဲ။ ညီလေး သိပါတယ်နော်”

သည်တုန်းက ကျွန်တော် တခု သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သာ ဇွတ် ပြောရင် ကျွန်တော် သူနှင့် လိုက်ခွင့်ရလိမ့်မည် ဟူသည့်အချက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာတခွန်းမျှ မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆီကွမ်ဘီတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ကို မြင်းရထားပေါ် တွဲတင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကဲ ဝယ်လင်တန်၊ သွားကြစို့” ဟု ရထားထိန်းကို အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

ရထားထွက်သွားသည်နှင့် မိုးရွာချလာသည်။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ဆောင်းအတိုင်းပင်၊ ရက်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်နေ သည်။ ယခင်နှစ်များကအတိုင်း အစ်ကိုကို ကျွန်တော် လွမ်းနေသည်။ သို့သော် အလုပ်တာဝန်တွေက ယားလို့မှ မကုတ်အားအောင် များလျက် ရှိသည်။

စကားပြောချင်စိတ် ရှိလာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေ ကြီးဆီသို့ မြင်းတစ်စီးနှင့် သွားလည်သည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်၏ တဦးတည်းသော သမီးလေး လူစီမှာ ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖက် ဖြစ်၏။ လူစီက မိန်းမချောကလေး တယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လှလှပပ မနေတတ်သည့် ကောင်မလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို လူစီနှင့် စလေ့ ရှိသည်။ တချိန်ချိန်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမည်တဲ့။

သို့သော် ကျွန်တော်က လူစွဲကို ရိုးရိုးပင် ခင်လို့ ရသည်။ နောက်တော့ တမျိုးတိုးဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူး။

နီဝင်ဘာလလယ်တွင် အစ်ကို့ဆီမှာ စာတစောင် ရောက်လာသည်။ သူ စီးသွားသည့် သင်္ဘော မာဆေးမှ အပြန်တွင် ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်းကျန်း မာမာနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရေးလိုက်သည့်စာ ဖြစ်၏။ မာဆေးမှတစ်ဆင့် အီတလီ သို့ ဆက်သွားရမည်။ ဖလောရင့်စ်မှ ရေးလိုက်သည့် စာတစောင် ထပ်ရောက်လာ သည်။ အစ်ကို့စာတွေ အစီအစဉ်အလိုက် သိမ်းထားပြီး အားအားရှိတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သည်။ ဖလောရင့်စ်တွင် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နှင့် ဆုံကြောင်း ရေးပြီး ဆုံးခါနီး တွင် နှမဝမ်းကွဲ ရေချယ်အကြောင်း ပထမဆုံး ရေးလာသည်။

“အမျိုးတယောက်နဲ့ ဒီမှာ လာတွေ့တယ် ညီလေး။ အစ်ကို ပြောဖူးတဲ့ ‘ကိုရင်း’ မိသားစုအကြောင်း မှတ်မိလား။ တို့ ကွန်းဝေါလ် ဒေသ၊ ပေါ်ပလာကုန်းဘက်မှာ သူတို့မြေတွေ ရှိတယ်လေ။ ပိုင်စားမြေ တွေကို ရောင်းသွားတဲ့ မိသားစုပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်နှစ်ဆက် လောက်မှာ သူတို့မိသားစုထဲက တယောက်ဟာ အက်ရှ်လေမျိုးထဲက တယောက်နဲ့ လက်ဆက်တယ်။ အဲဒီမျိုးဆက်ထဲက တယောက်ဟာ အီတလီမှာ မွေးပြီး အီတလီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကိုရင်းမျိုးဆက် ထဲက မိန်းကလေးတယောက်က အီတလီ မင်းနိုစိုးနဲ့ မကင်းတဲ့ မြို့စားတယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ‘ဆန်ဂါလက်တီ’ တဲ့။ သူက သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်တဲ့ ချိန်းသတ်ပွဲတခုမှာ ကျည်သင့်ပြီး သေသွားတယ်။ မြို့စားကတော်လေးမှာ သားသမီး မထွန်းကားဘူး။ ဧရာမ အိမ်ကြီးတလုံးနဲ့ ကြွေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ နာမည်က ‘ရေချယ်’ တဲ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ညီလေးတို့ အစ်ကိုတို့နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မြို့စားကတော်လေး ရေချယ်ပဲ ညီလေး။

တော်တော် ပြည့်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ပါ။ အစ်ကို့မှာ စကားပြောဖော် ရနေပြီလေ။ ဖလောရင့်စ်မှာ ရှိသမျှ ပန်းခြံတွေကို တကူးတက လိုက်ပြတယ် ညီလေး။ ခုဆို မရောက်ဖူးတဲ့ပန်းခြံ မရှိ သလောက် ဖြစ်သွားပြီ”

mgyoe.com

နောက်တစ်စောင်တွင် ပန်းခြံနာမည်တွေ တသိကြီး အစ်ကို ရေးပြလာ သည်။ ပန်းခြံတွေကို အရမ်းသဘောကျနေပုံ ရ၏။ အလားတူ ခုမှ ကောက်ရသလို တွေ့သည့် နှမတော်ကိုလည်း ခင်မင်နေပုံ ရသည်။

“နှမတော် ရေချယ်ကို အစ်ကို စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာပြီ ညီလေး။ ဆန်ဂါလက်တီ ဆိုတဲ့ အီတလီမြို့စားကြောင့် သူ ဘယ်လောက် စိတ် ဆင်းရဲလိုက်မလဲ ဆိုတာ တွေးပြီး အစ်ကို တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ် ညီလေး။ ရေချယ်က မင်းတို့ အစ်ကိုတို့လို အင်္ဂလိပ်စစ်စစ် ပဲ။ တို့တွေးသလို တို့မြင်သလို၊ တို့ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း သူ နေနေတာပဲ။ ပေါ်ပလာကုန်းမှာ မနေ့တနေ့ကထိ နေသွားသလိုပဲ။ တော်တော်လဲ ထက်ပုံ ရတယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းပွင့်လင်းတယ်။ တခြားမိန်းမတွေလို စကားမများဘူး။ သူ ရှာပေးလို့ သူ့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ အိမ်ခန်းကောင်းကောင်း ရတယ် ညီလေး။ ရာသီဥတုကလဲ အစ်ကိုနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ။

သူ့အိမ်ကို မကြာခဏ သွားလည်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ အိမ် ကြီးက ဧရာမစံအိမ်ကြီးကွ။ လေသာဆောင်ကနေ ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့် ရတဲ့ အရသာက တော်တော် ငြိမ်းချမ်းတယ်။ တခါတလေလဲ ပန်းပင် တွေနဲ့ အိုးပြောင်း အိုးရွှေ့အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးရတာပေါ့။ သူ့ပန်းခြံ ထဲမှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေက နာမည်ကြီးတဲ့ကွ။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တွေတောင် လာကြည့်ကြသတဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရပ်တည်နေနိုင်တယ် ဆိုတာ အစ်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေ တယ် ညီလေး။ ယောက်ျားရဲ့ အကြွေးတွေကို အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး ဆပ်လိုက်ပုံ ပေါ်တယ်”

ကျွန်တော်က ကိုရင်းမိသားစုအကြောင်း မှတ်မိသလားဟု နစ်ကန်ဒေါလ် ကို မေးကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက မှတ်မိသည်။ သို့သော် သည်မိသားစုကို သိပ် အထင်ကြီးပုံ မရ။

“သူတို့က ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားတွေ ဖီးလစ်။ ရှိသမျှ မြေတွေကို ပေါင်နှံ ကစားပစ်လို ဆုံးတာ။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အဖေ အယ်လက်ဇန်းဒါး ကိုရင်း

ဟာ အင်္ဂလန်က ထွက်ပြေးရတာ။ ဦး ထင်တာတော့ သူ အရှေ့တိုင်းကို လစ်ပြေး တယ် ထင်တာပဲ။ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မကြားတော့ဘူး။ တခါတည်း စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားတာ။ အင်းဘရေ့စ်ရဲ့ စာထဲမှာ အဲဒီ မြို့စားကတော်လေးရဲ့ အသက် ကို ထည့်ရေးသလား”

“ဟင့်အင်း မပါဘူး ဦး၊ ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ် လို့ပဲ ပါတယ်။ ဘယ်တုန်းက ကျတယ်၊ ဘယ်အရွယ်မှာ ကျတယ် ဆိုတာ မပါဘူး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ သက်လတ်ပိုင်းလောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

လူစီက ဝင်ပြီး မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အမျိုးသမီးက အစ်ကိုကြီး အင်းဘရေ့စ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေမယ် ထင်တယ်။ သူ မိန်းမတွေကို သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား ဖီးလစ်”

“ဒါလောက်ကြီးလဲ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ အမျိုးသမီးက အရုပ် ဆိုးဆိုး တောသူမပုံ ပေါက်နေရင် အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမလဲ။ အဲဒီ လို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

နောက်လာသည့် စာများတွင် ထူးထူးခြားခြားသတင်း သိပ်မပါတော့။ လက်ရေးတွေကလည်း သော့သည်ထက် သော့လာသည်။ နှမတော် ရေချယ်နှင့် ညစာစားပြီး ပြန်လာကြောင်း၊ ဒီည ရေချယ်နှင့် ညစာ သွားစားမည့်အကြောင်း၊ သူ့တွင် အပေါင်းအသင်း များများစားစား မရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ တွေကို တိုင်ပင်ဖို့ ဆွေးနွေးဖော် ဆွေးနွေးဖက် မရှိကြောင်း စသည်တို့အပြင်...

“အစ်ကို ရောက်လာမှပဲ အစ်ကိုကို ရင်ဖွင့်ခွင့် ရတယ် ဆိုပါ တော့ ညီလေးရာ။ သူဟာ တကယ့် အထီးကျန် မိန်းမသားပါကွာ။ သူ ယောက်ျားနဲ့ တချက်မှ အသွင်မတူဘူးတဲ့။ တချိန်လုံး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောချင်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဧည့်သည်ကိုသာ မျှော်နေမိ ကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ အစ်ကိုက သူ့အတွက် အတိုင်းအတာတခု ထိ ဖြေစရာတော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ။ အစ်ကိုအတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးကတော့ သူ့ဆီက မျိုးပင်တွေ အများကြီး ရမှာမို့ပဲ။ အစ်ကို အိမ်ယူပြန်လာခဲ့မယ် ညီလေး”

သည်စာနောက်ပိုင်းတွင် အတန်ကြာ စာအဆက်အသွယ် ပြတ်သွား

သည်။ ပြန်မညီရက်ကို သူ ကြိုမပြော။ သို့သော် ဧပြီလကုန်လောက်တွင် သူ ပြန် ရောက်နေကျ။

အိစတာပွဲတော်အပြီး မကြာခင် စာတစောင် ရောက်လာသည်။

ညီလေး...

စာရေးကျဲသွားတဲ့အတွက် ညီလေး အံ့ဩနေလား။ အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီလိုစာမျိုး ညီလေးဆီ ရေးရလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ဘဝဆိုတာ မထင်တာတွေ ဖြစ် တတ်တယ်။ ညီလေးက အစ်ကိုနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး၊ အကြောင်းအသိဆုံး ဆိုတော့ ခုတလော အစ်ကိုစိတ်တွေ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ရိပ်မိမယ် ထင်တယ်။ အဲ... နေဦးကွ၊ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးက မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ရှုပ်ထွေးခြင်းမျိုးပါ။ အပြောင်းအလဲ တခုခုဆိုကို တာရှည်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလောတကြီး ချမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီလေး သိပါတယ်။ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးတမျိုးမျိုးကြောင့် အစ်ကိုက ကိုယ်ပိုင်ဘဝပုံစံကို ပြောင်းလဲပစ်မယ့် လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေတယ်။ ဒီတပတ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ လုပ်စရာ ဒီတခုတည်း ရှိသလိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးတဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိမယ်မထင်တဲ့ အရာတခုကို အစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ် ညီလေး။

စိတ်က ညီလေးဆီ အမြဲရောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဖို့ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခုမှပဲ ရေးဖြစ်တာ။ ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်နဲ့ အစ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်က လက်ထပ်လိုက် ပြီးပြီ။ ခု အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်းခရီး ထွက်ရင်း နေပယ်ကို ရောက်နေကြတယ် ညီလေး။ မကြာခင် ဖလောရင့်စ်ကို ပြန်ဖို့ စီစဉ် ထားတယ်။ နောက်ပိုင်းအစီအစဉ်တွေကိုတော့ မဆွဲရသေးဘူး။ အစ်ကို တို့ နှစ်ယောက်မှာ ခုလောလောဆယ်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ပဲ ရှိတယ်။ နောင် ရေးတွေ ခေါင်းထဲ မထည့်သေးဘူး။

တနေ့မှာ အဲ... သိပ်မကြာခင် တနေ့မှာ ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်

နဲ့ တွေ့ရမှာပါ။ အစ်ကိုမှာ ရေးစရာတွေတော့ အပုံအပင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားမှာ စိုးလို့ မရေးတော့ပါဘူး။ မရီးချောရဲ့ ချစ်စရာကောင်းပုံတွေ၊ အကြင်နာကြီးမားပုံတွေတော့ မရေးတော့ပါဘူး။ ညီလေး တွေ့တော့ မြင်ရမှာပါ။ မင်္ဂလာသတင်းကို အားလုံးသိအောင် ဖြန့်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုတို့ ဇနီးမောင်နှံက အားလုံး မာစေ သာစေ ကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းနေတဲ့ အကြောင်းလဲ ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်ပါ။ တခုတော့ ညီလေး မြဲမြဲ မှတ်ထားနော်။ အရွယ်ထောက်မှ အစ်ကို မိန်းမယူလိုက်လို့ မိန်းမမှ မိန်းမ ဆိုပြီး မိန်းမကို ကိုးကွယ်နေမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာရယ်။ ညီလေးကို ဘယ်တော့မှ အချစ်လျော့မသွားဘူး ဆိုတာရယ်ပဲ။ ညီလေးကို ပိုလို့တောင် အစ်ကို ချစ်လာဦးမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူတယောက် ဖြစ်နေလို့ ညီလေးအတွက် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းတဲ့ စီမံကိန်းတွေ ချပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်အောင်လို့လဲ ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်က ကူညီလိမ့်မယ်။ စာပြန်ပါဦး။ ညီလေး စာပြန်ရေးဖြစ်လို့ ရှိရင် မမရေချယ်ကိုလဲ နှုတ်ဆက်စကားလေး ထည့်ပါးလိုက်ပါဦးကွာ။

ညီလေးကို အမြဲတမ်းချစ်တဲ့
အစ်ကို အင်းဘရော့စ်

ကျွန်တော့်ဆီသို့ စာရောက်လာချိန်မှာ ညနေစာ စားပြီးခါစ ငါးနာရီခွဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ရှိနေချိန်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။ စာကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကို တွယ်တက်ပြီး လမ်းကြားကလေးအတိုင်း လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ နွေရာသီတွင် ကျွန်တော် ရေကူးသည့် ပင်လယ်ကွေ့ကလေးကို ရောက်တော့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စာကို တခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

နေပယ်တွင် အချစ်ခရီး ထွက်နေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော် မဆိုစလောက် ပျော်ရွှင်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အပုံကြီး ခံသာမည် ဖြစ်ပါ၏။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ တကိုယ်ကောင်းဆန်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်နေမိ၏။ ကျွန်တော်

ကြိုးစားပြီး ပျော်ကြည်သည်။ လုံးဝ မရပါ။ ငြိမ်သက်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို ထိုင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိ၏။ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာဖြင့် ထုံထိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ဝင်လာပြီ။ သို့သော် လောကကြီးထဲတွင် တယောက်တည်း ရှိနေသလို အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ်တွင် ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ဝေဒနာမျိုး။ အပေါင်းအသင်း ဟူ၍ တယောက်မျှ မရှိ။ အပြင်တွင် စောင့်နေသည့် လောကကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်။

အခန်း (၃)

ရှက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်တို့က ဆုံးသည် မရှိတော့။ အစ်ကိုအတွက် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းအားလုံးက ဂုဏ်ယူမဆုံး ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြသည်။ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင် ဖြစ်နေသူက ကျွန်တော် တယောက်တည်း။ သည်ထက် ရှက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုး ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါမည်လဲ။ မင်္ဂလာမောင်နှံအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်း စာတွေ ကျွန်တော့်ဆီ လိုမ့်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ဆီ ဆက်ပို့ပေးရ၏။ သည်ဇာတ်လမ်းကို အစောကြီး ကျွန်တော် သိထားဟန်ဖြင့် အားလုံးကို ပြုံးပြနေရသည်မှာလည်း မျက်နှာညောင်းလှပြီ။

‘နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြ ပေါ့ဗျာ’ ဟူသည့် စကားမျိုးကို ပြောရတိုင်း ကျွန်တော့် နားထဲတွင် ကိုယ့်အသံကို ကိုယ် ဆူဆူညံညံ ပြန်ကြားရသည်ချည်း။ သတို့သမီး၏ ရုပ်ဆင်းရူပကာနှင့် အသက်အရွယ် မေးကြသည်။

“သူက ယောက်ျားဆုံးသွားတဲ့ မုဆိုးမတယောက်ပါ။ ပန်းစိုက်ဝါသနာကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပါ” ဟု ကျွန်တော် ဖြေရ၏။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အစ်ကိုအတွက် အားလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာပါချေ။ လူပျိုကြီးတယောက် ကောက်ကာငင်ကာ မိန်းမယူလိုက်သည့် ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်လာကြသည်။ ငွေတော့တော့ လုပ်သူက လုပ်သည်။ သရော်တော်တော် လုပ်သူက လုပ်သည်။ အာကြမ်းလျှာကြမ်း

ခင်ကြီးကတော် မစွက်ပက်စကိုက ငယ်သည့်အမှု ကြီးအောင် စလုပ်သည်။ အခါသင့် အခွင့်ကြုံတိုင်း ပုံကြီးခဲ့သည်။

“အင်း... မဟာသုခရိပ်မြိုင် အိမ်ကြီးမှာတော့ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲ တွေများ ဖြစ်လာမလဲ မသိပါဘူးနော်။ အစေခံတွေကို နှစ်ရှည်လများ စီမံ အုပ်ချုပ်လာတဲ့ ဆီကွမ်ဘီတယောက် ရာထူးကျသွားမယ် ဆိုရင်တော့ ပျော်နိုင် မယ် မထင်ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သူနဲ့က အထာကျပြီးသား မဟုတ်လား။ ဘဏ္ဍာစိုး လုပ်လာတာလဲ သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ လက်ထက်ကတည်းက မဟုတ် လား။”

သည်အဘွားကြီး ပြောတာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သည်။ ကျွန်တော့် အထင် မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင် ကျွန်တော်၏ တဦးတည်းသော မိတ်ဆွေမှာ ဆီကွမ်ဘီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်ကြီးရှင် သခင်မကို သူ ဆန့်ကျင်လျှင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တားရလိမ့်မည်။ သို့သော် မင်္ဂလာသတင်း ကြားတော့ သူက ပျော်နေသည်။ လူစီကန်ဒေါလ်ကလည်း အလားတူပင်။ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် နေတော့ ကျွန်တော်ပင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်လာ၏။

“စာကြည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာအစွပ်တွေ၊ ကုလားထိုင်အစွပ်တွေ လဲပစ်မှ ပေါ့။ အရောင်လွင့်နေပြီ။ အရမ်းလဲ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ ဖီးလစ် လုံးဝ သတိမထား မိဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲက ပန်းအိုးတွေ ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံး လဲပစ် ရမယ်”

လူစီက ကရားရေလွတ် လျှောက်ပြောနေသည်။ သူ လဲခိုင်းသည့် စာရင်းက အရှည်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့။

“တော်ပါတော့ လူစီရယ်၊ ကိုယ် ဆက်မနားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့”
သူက ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထဲသို့ ဖောက်ထွင်းပြီး ကြည့်နေ သည်။

“ဖီးလစ် မနာလို ဖြစ်နေတာလား ဟင်”
“ဟာကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ မတုံးစမ်းပါနဲ့”

သူ့ကို မညှာမတာ ပြောလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လူစီနှင့် ကျွန်တော်က တယောက်ကိုတယောက် နားလည်ကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ညီမလေးတယောက်လို ခင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် လေးစားမှုမျိုး ဖြင့် ဆက်ဆံကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို အမှတ်မထင် ထိုးနှက်လိုက်သူမှာ နစ်ကန်ဒေါလ် ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်တွင် ညစာ သွားစားဖြစ်သည့် တနေ့တွင် ဖြစ်သည်။

“နောင်ရေးအတွက် မင်း အစီအစဉ် ဆွဲပြီးပြီလား ဖီးလစ်”

သူက နိဒါန်း မပျိုးဘဲ မေးလာသည်။

“ဗျာ... အစီအစဉ်၊ ဟုတ်လား”

သူ ဘာဆိုလိုမှန်း မသိသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အေးလေ၊ စောတော့ စောပါသေးတယ်။ မင်းအတွက် ခြံလေး မြေလေး များ ကြိုရှာထားဖို့ ကောင်းမလားလို့”

သူ ဘာဆိုလိုမှန်း ခုထိ ကျွန်တော် မရှင်းသေး။

“ဘာအတွက်လဲ ဦး”

“မင်း အခြေအနေတွေ ပြောင်းသွားပြီလေ”

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“အင်းဘရော့စ်က သူ့မိန်းမနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အတူတူ နေချင်မှာ ပေါ့လေ။ တကယ်လို့ သူတို့မှာ သားသမီးရလာရင် မင်းအခြေအနေ တမျိုးဖြစ် သွားလိမ့်မယ် ဖီးလစ်။ ဒါပေမဲ့ ဦး ယုံပါတယ်။ အင်းဘရော့စ်က မင်းကို ပစ်ထား ပါဘူး။ မင်းကြိုက်တဲ့ နေရာကို ဝယ်ပေးမှာပါ”

သူ့ကို ပြန်ပြောချင်တာတွေ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အပြည့်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ တင်လာသည့် ပြဿနာကို တခါမျှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမကြည့်ဖူးခဲ့။ ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ လူစီ ပြောတာ မှန်နေပြီ ကော။ ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ခင် အားကိုးသည့် လူတယောက်ကို သူစိမ်းတရံဆံ တယောက်အား မျှပေးရမည်တဲ့။ မှန်ပါသည်။ ကလေးတယောက်လို ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်နေပါသည်။

ပြီးတော့ ရေချယ် ဆိုသော မိန်းမကို ကျွန်တော် ပုံဖော်ကြည့်လိုက် သည်။ မစွက်ပက်စကိုလိုပဲ နေမှာပေါ့။ သိမ်းငှက်မျက်လုံးတွေနှင့် တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်ကြီး။ ပြီးတော့ အာကြမ်းလျှာကြမ်းနှင့် ညစာစားပွဲတွေမှာ အကျယ်ကြီး အော်ရယ်တတ်သေးတယ်။ ဒါဆို အစ်ကိုကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြမှာပေါ့။

အမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်တွေ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် အမျိုးမျိုး ထင်နေသည်။ ခု ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပေါ်လာလိုက်၊ တော်ကြာ လေတိုးရင် လဲတော့မည့်

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဖြူဖျော့ဖျော့ ရောဂါသည်ပုံစံ ပေါ်လာလိုက်၊ ရံခါတွင် အားကောင်း မောင်းသန် သက်လတ်ပိုင်း မိန်းမတယောက် ဖြစ်နေပြီး တခါတလေတော့ လူစီ ထက် ငယ်သည့် ရဲတင်းသော အပြုံးပိုင်ရှင်။

ရေချယ် ဆိုသော ကျွန်တော့် မရီး၏ ပုံကို တမျိုးပြီးတမျိုး ဖော်ကြည့် တိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အမုန်းခွန်အား လှိုင်းလုံးတွေ တလုံးပြီးတလုံး ပြည့် ကျပ်လာသည်။ မျက်စိထဲတွင် အစ်ကိုကို အနိုင်ကျင့်ပုံတွေလည်း ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုတယောက် သူ့ခြေရင်းတွင် သိက္ခာမဲ့စွာ တိရစ္ဆာန်တကောင်လို ဝပ်စင်းနေရသည့် ပုံမျိုး။

မေလလယ်တွင် စာတစောင် ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် တနေ့လုံး နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်တဲ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ပြောမပြနိုင် အောင်ပင်။ ထအော်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွား၏။ သည်အတွက် ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းပါ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။

“ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ဂျင်ခြေလည် နေတယ်။ အင်္ဂလန်ကို မသွားခင် အားလုံး အပြတ်ရှင်းနေရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် လာဖိုက်ကို ရွှေ့လိုက်ရတာ ညီလေးရေ။ အစ်ကိုလဲ အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ အီတလီရဲ့ ဥပဒေက တယ်ရှုပ်တာ ကိုးကွ။ အစ်ကိုတို့နိုင်ငံနဲ့က တဘာသာစီ ဖြစ်နေတယ်။ ပိုက်ဆံတွေလဲ တော်တော် ကုန်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မနှမြောပါဘူး။ ညီလေး အကြောင်းကို အစ်ကိုတို့ အမြဲတမ်း ပြောမဆုံးပေါင် ဖြစ်နေကြတယ် ညီလေးရေ။ မင်း ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ”

သည်နေ့ သူတို့ ပြန်မရောက်နိုင်ကြောင်း ကြားတော့ အိမ်နီးနားချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

မစ္စက်ပက်စကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိပြုံးပြီး ပြောသည်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ခရီးသွားဖို့ မသင့် သေးတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ဖီးလစ်ရယ်”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး ခင်ဗျ။ အစ်ကို့စာထဲမှာတော့ ဗင်းနစ်က အပြန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆစ်အမြစ်ရောင်ရောဂါ ရလာကြတယ်လို့ ပါတယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် အဘွားကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အဆစ်အမြစ်ရောဂါ ဟုတ်လား... သူ့မိန်းမပါ ရလာတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့။ ဒါဆို တို့ထင်တာထက် သူ အသက်ကြီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်နေသည်။ သူတို့ မလာဖြစ်လေ ကြိုက်လေ၊ လေမလာ ကြာတိုင်းကောင်းပဲ။ သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ ရေကူးလိုက်၊ မြင်းစီးလိုက်နဲ့ပေါ့။ အစ်ကိုလှေကလေးနဲ့ ရွက်လွှင့်သည့်အခါ လွှင့်လိုက်သေးသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ဆိုသည့် အရွယ်သည် တက်ကြွလို့ အကောင်းဆုံးအရွယ် မဟုတ်လား။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်သည် ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီက လုမယူနိုင်။

ဤသို့ဖြင့် တဆောင်းသစ်ခွဲပြန်လေသည်။ အစ်ကိုစာတွေ လေသံ ပြောင်းလာသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် သတိမထားမိ။ သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်မှ ရေးရေးပေါ်လာခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ဖိစီးမှုတခုခု ရှိနေပြီ။ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။ အထီးကျန်ဆန်ဆန် ခံစားနေရပုံ ပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ လက်ထပ်ပြီးတာ ဆယ်လပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။

“အစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းမကိုက်ဖူးဘူး။ ခု ခဏခဏ ကိုက်နေတယ်။ တခါတလေ မျက်စိကန်းသွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ နေရောင်ခြည်ကိုလဲ အစ်ကို မုန်းလာပြီ။ ညီလေးကိုလဲ အရမ်းအောက်မေ့နေတယ်။ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ။ စာထဲ ထည့်ရေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစ်ကိုမိန်းမ မြို့ထဲသွားလို့ ဒီစာ ရေးလိုက်တာ”

အစ်ကို မိန်းမတဲ့။ တခါမှ သည်လို မသုံးနှုန်းဖူးပါ။ ရေချယ်၊ သို့မဟုတ် မင်းရဲ့ မမရေချယ်ဟုသာ အမြဲတမ်း ရေးလေ့ ရှိသည်။ ‘အစ်ကိုမိန်းမ’ ဆိုသည်မှာ သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သည်ဆောင်းတွင်း ရေးသည့် စာများတွင် အိမ်ပြန်ဖို့အကြောင်း တခါမျှ မပါတော့ပေ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုတော့ သူ အသေးစိတ် သိချင်သည်။ ကျွန်တော့်စာထဲ ထည့်ရေးသမျှ ကိစ္စကလေးတွေကို သူ ပြန်ဆွေးနွေးသည်။ သူ့တွင် အခြားစိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတော့သည့်အလား။

အိစတာပွဲတော်ရက်အတွင်း ဘာသတင်းမျှ မရ။ ကျွန်တော် စိတ်ပူစ ပြုလာပါပြီ။ သည်အကြောင်းကို နစ်ကန်ဒေါလ်အား ပြောပြလိုက်သည်။ သူက ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေလို့ စာပို့လုပ်ငန်းတွေ နှောင့်နှေးတာ ဖြစ်မှာပါဟု ပြောသည်။ ဥရောပတွင် ဆောင်းကာလရှည်ပြီး နှင်းဆက်ကျနေမည်ဟု ပြောနေကြသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မေလကုန်အထိ ဖလောရင့်စ်မှ စာရောက်ဖို့ မလွယ်။

ခုဆိုလျှင် အစ်ကို လက်ထပ်တာ တနှစ်ကျော်ပြီ။ အိမ်မှ ထွက်သွားတာ ဆယ်ရှစ်လ ရှိပြီ။ သူ မိန်းမယူပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်မလာသည့်အတွက် ပျော်နေ ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တယောက် ခုလောက်ကြာလာတော့ စိတ်ပူနေရပြီ။ သူ လုံးလုံး ပြန်မလာရင် ဘယ်နှယ် လုပ်ပါ့မလဲ။

နောက်ဆုံး ဇူလိုင်လထဲ ရောက်မှ စာတိုကလေးတစောင် ရောက်လာ သည်။ အဓိပ္ပာယ်က မရှင်းမရှင်း။ လက်ရေးက ကြောင်ခြစ်ထားသည့်အလား။ သူ့လက်ရေးတော့ ဟုတ်သည်။ ကလောင်ကို ခဲရာခဲဆစ် ကိုင်ပြီး ရေးထားရပုံ။

အခြေအနေတွေ မကောင်းဘူး ညီလေး။ ပြီးခဲ့တဲ့ စာကို ဖတ်ပြီး ညီလေး ရိပ်မိမှာပါ။ ညီလေးဆီ အစ်ကို စာတွေ အများကြီး ရေးတယ်။ ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မယုံရဘူး။ ကိုယ်တိုင် စာထည့်ရတာ မဟုတ်တော့ အားလုံး ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့။ အစ်ကို နေမကောင်း စဖြစ်ကတည်းက အပြင် သိပ်မထွက် နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာဝန်တွေကိုလဲ အစ်ကို မယုံချင်တော့ဘူး။ ခု နောက်ဆုံးတယောက်က ရိန်နယ်ဒီ ခေါ်ပေးတာ။ ပိုမယုံရသေးတယ်။ သူတို့က အစ်ကိုနဲ့ သိပ်အန္တရာယ်များတဲ့ အပေးအယူကိစ္စတခု လုပ် တယ်။ သူတို့ကို အစ်ကို အနိုင်ရအောင် လုပ်မှာပါ။

စာရွက်အလယ်လောက်တွင် ဆုံးသွားပြီး အောက်ပိုင်းတွက် လက်မှတ် ထိုးထားသည်။ လက်မှတ်အပေါ်နားတွင် ရေးထားသည့် စာလုံးတွေက လုံးဝ ဖတ် မရ။

မြင်းထိန်းကို ချက်ချင်း ကုန်းနီးဆင်ခိုင်းပြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ဆီကို ကျွန်တော် ဒုန်းစိုင်းတော့သည်။ အဘိုးကြီးလည်း စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“သူ သိပ်စိတ်မှန်ပုံ မရဘူး ဖီးလစ်၊ ဦးကတော့ မကြိုက်ဘူး။ စိတ် ကျန်းမာနေတဲ့ လူတယောက် ရေးတဲ့ စာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ အင်း... မဟုတ် ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“ဘာကို ဆုတောင်းရမှာလဲ ဦး”

“မင်း မှတ်မိလား ဖီးလစ်၊ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ အဖေဟာ ဦးနှောက်မှာ အကျိတ်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာ”

သူက တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ မကြားဖူးပါ။ ကျွန်တော် မသိကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက မင်း မမွေးသေးဘူးလေ။ အဲဒီကိစ္စကို မိသားစုထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးကြဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုးက မျိုးရိုးလိုက်တတ်သလား ဘာလား ဆိုတာ ဆရာဝန်တွေလဲ မသိဘူး။ ဆေးသိပ္ပံက အဲဒီလောက် မမြင့်သေးဘူး”

ပြောပြီး သူ စာတခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

“အိတလီကို မင်း လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ဖီးလစ်”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဦး”

ပလစ်မစ်မှ ထွက်မည့်သင်္ဘောတစ်စီးမျှ မရှိ။ လန်ဒန်ကို သွားပြီးမှ ဒိုဗာ ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ ခရီးဆက်ရမည်။ ဒိုဗာကမှတစ်ဆင့် ပြင်သစ်ကို ကူးပြီး အိတလီ သွားရမည်။ ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်ဖို့ သုံးပတ် အနည်းဆုံး ကြာမည်။

ဆီကွမ်ဘီနှင့် မဟာသုခရိပ်မြိုင် အစေခံများကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက် ပြီး ခရီးထွက်မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ အစ်ကိုအကြောင်းကိုတော့ တခွန်းမျှ မပြောခဲ့။

ဇူလိုင်နံနက်ခင်းတရက်၊ ရာသီဥတု သာယာနေချိန်တွင် ကျွန်တော် ခရီး ထွက်ခဲ့၏။ ဘော့ဒ်မင်မြို့ကလေးကို အဖြတ်တွင် စာသွားသိမ်းသည့် မြင်းထိန်း ကောင်လေးအား ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဝယ်လင်တန်ကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စာ ပါဖို့ မျှော်လင့်လိုတော့ မဟုတ်။ ပါလိုပါငြား လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်ကို လက်ရေးဖြင့် စာအိတ်တလုံး

ပါလာသည်။ စာကိုဖောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် ထောင်၍ ဖတ်ချိန်တွင် ဝယ်လင်တန်
က ရထားကို အပြေးနှင်နေပြီ။

လက်ရေးတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ မနည်း ဖတ်ယူရ၏။

ညီလေး... အစ်ကို ဒုက္ခတွေ့နေပြီ၊ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပါ။
ရေချယ်ကြောင့် အစ်ကို ဒုက္ခတွေ့နေပြီ။ မင်း အချိန်မီ မရောက်ရင်
သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။

မင်းရဲ့အစ်ကို
အင်းဘရော့စ်

စာတွင် နေ့စွဲမပါ။ စာအိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်မပါ။ သူ့လက်စွပ်ဖြင့် ချိပ်
ကို နှိပ်ထားသည်။ ရထားပေါ်တွင် စာရွက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ငိုလိုက်လာသည်။
ဩဂုတ်လလယ် မတိုင်မီ သူ့ဆီရောက်အောင် အဘယ်မည်သော နတ်ဒေဝတာ
တို့ကမှ မှိုင်းမနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အခန်း (၄)

ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်တော့ မြို့ကို ဖြတ်စီးနေသည့် အာနိမြစ်ကမ်းနဖူးမှ ခရီးသည်တွေ တိုးဝှေ့ဆင်းကြသည်။ လမ်းတွင် ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် မျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပြီ။ လမ်းတွင် မြင်းတွေနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော် ရေငတ်လာခဲ့၏။ ဖလောရင့်စ်၏ လှပသည့် ရေကျော်တံတားများ အောက်တွင် စီးဆင်းနေသည့် စိမ်းပြာပြာရေပြင်ကို တွေ့တော့ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ပင်လယ်ကွေ့မှ ရေပြင်အရောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။

တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဖလောရင့်စ်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် လေးနာရီထိုးသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် တမြို့လုံးရှိ ဘုရားကျောင်းများမှ ခေါင်းလောင်းသံတွေ သံပြိုင် ဆူညံသွားသည်။

မကြာခင် ကျွန်တော့်ကို အခန်းတခန်းထဲသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစား လဲပြီးတော့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ အစ်ကိုစာအိတ်ကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ပြီးတော့ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

တည်းခိုခန်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ပန်းခြောက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ရထားလုံးတစ်စီးတားပြီး မသေမချာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဆန်ဂါလက်တီ စံအိမ်ကို သွားမယ်”

ရထားသမားက တခုခု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော် တလုံးမျှ နားမလည်။ ကျွန်တော် နားမလည်မှန်း သိတော့ သူက ကျာပွတ်နှင့် တနေရာကို ညွှန်ပြသည်။ သည်နေရာကို သူ သိသည်ပေ။ ကျွန်တော် သူ့ရထားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ လူစည်ကားလှသော လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းကလေးက မြင့်လာပြီး တောင်ကုန်းတွေကို ဖြတ်ကျော် သွားသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် တခုဆီသို့ မြင်းရထား ဦးတည် မောင်းနှင်နေ၏။ ဝင်းတံခါး ပိတ်ထားသည့် ဧရာမအိမ်ကြီး တဆောင်၏ ရှေ့တွင် ရထားရပ်လိုက် သည်။

‘ဆန်ဂါလက်တီဆိုသာ’ ဟု ရထားသမားက ပြော၏။ ခရီးဆုံးကို ကျွန်တော် ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော်က ရထားသမားကို ခဏစောင့်ဖို့ အမူအရာပြုပြီး ဂိတ်ဝမှ ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ကျွန်တော် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထပ်လှုပ်လိုက်သည်။ ခွေးဟောင်သံကို အရင် စကြားရ၏။ ပြီးမှ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ကလေးအော်ငိုသံ ကြားရပြီး မိန်းမတယောက်၏ အသံ ထွက်လာသည်။ ခြေသံတွေ တဆက်တည်း ကြားရသည်။ ဝင်းတံခါးဝဆီသို့ လာ နေသည့် ခြေသံများ။

အတွင်းမှ မင်းတုပ်ဖြုတ်သံနှင့်အတူ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် တောသူမပုံနှင့် မိန်းမကြီးတယောက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဘယ်မှာလဲ”

ဆန်ဂါလက်တီ စံအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ကွင်းကျယ် မြင်ရပြီ။ တရုတ်ကတ်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေ၏။ အမျိုးသမီးက တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည်လုပ်တော့ ကျွန်တော်က အတင်း တွန်းဝင် လိုက်သည်။ ထပ်မေးလိုက်၏။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေကော”

ခုမှ ကျွန်တော့်ကို သူ စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သည်တော့မှ အီတလီစကား တွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာတော့၏။ အိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ထိုးကာဖြင့်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီကို လှည့်ပြီး လှမ်းအော်

ခေါ်သည်။ သူ့ယောက်ျားဖြစ်ဟန်တူသော လူတယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကလေးတယောက်နှင့်၊ သူ့ဝတ်ပုံစားပုံက အမျိုးသမီးထက် စာလျှင် သေသေသပ်သပ် ရှိသည်။ မျက်လုံးများက ရိုးသားပုံ ရ၏။

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့မိန်းမကို အီတလီစကားတခွန်း လှမ်းပြောသည်။ အမျိုးသမီးက ကလေးကို ခေါ်ပြီး ပြန်လှည့်သွား၏။

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား နည်းနည်းပြောတတ်တယ် ဆိုညော်။ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် မစ္စတာအက်ရှ်လေကို တွေ့ဖို့ လာတာပါ။ သူနှင့် သူ့ဇနီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ မရှိကြဘူးလား”

သူ မျက်နှာ ပိုပျက်သွားသည်။ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် တံတွေး မျိုချသည်။

“ခင်ဗျားက မစ္စတာအက်ရှ်လေရဲ့ သားလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ညီပါ။ သူတို့ အိမ်မှာ မရှိကြဘူးလား”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါဆို ဆိုညော်က အင်္ဂလန်က လာခဲ့တာပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းကို မကြားသေးတာ ဖြစ်မယ်။ အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဆိုညော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်က ဆိုညော်ရဲ့အစ်ကို ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အသုဘကိစ္စ ပြီးပြီးချင်း မြို့စားကတော်လေးလဲ ခရီးထွက်သွားတယ်။ သွားတာ နှစ်ပတ်ရှိပြီ။ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။ ပြန်မှ လာပါဦးမလား မသိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှ သွေးတွေ စီးထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တွေ့ရပ်နေမိ၏။ အိမ်စောင့်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ငေးကြည့်နေသည်။ ခွေးခြေတလုံး ယူလာပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ခဏလေး ထိုင်လိုက်ပါလား ဆိုညော်၊ ကျွန်တော် အရမ်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ စကားမူ တခွန်းမျှ ပြောမထွက်။

“ဆီညော် အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဆုံးတဲ့ အခန်းကို ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးပါမယ်”

သူ ခေါ်ရာသို့ စက်ရုပ်တရုပ်လို ကျွန်တော် လိုက်သွားမိသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှ မရှိ။ ဘယ်သွားနေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ခြေထောက်တွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေ၏။ အိမ်အဝင်လမ်းတွင် စိုက်ပရပ် ထင်းရှူးပင်တွေနှင့် စိမ်းညိုနေသည်။ အိမ်နား ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်တွေကို သတိထားမိသည်။ ဧရာမတံခါးရွက်ကြီးတွေအားလုံး ပိတ်ထား၏။

အိမ်ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ရထားပတ်ထွက်သွားလို့ရသည့် အဝိုင်းကြီးတခု ရှိသည်။ မြက်စိမ်းစိမ်းနှင့် အဝိုင်းအလယ်တွင်ရော စိုက်ပရပ်ပင်များ ကြားမှာပါ ကျောက်ဆစ်ရုပ်အမျိုးမျိုး မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

သူက ဧရာမ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်စေသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးပါ လိုက်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် တရုတ်ကတ်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို လိုက်ဖွင့်သည်။ ငြိမ်သက်နေသည့် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ အလင်းရောင် ထိုးဆင်းလာ၏။ အခန်းတွေ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် အခင်းက စကျင်ကျောက်ဖြူသား ဖြစ်၏။ မျက်နှာကြက်တွင် ဆေးရေးပန်းချီကားတွေ အပြည့်။ အခန်းထဲတွင် အလယ်ခေတ်၏ အငွေ့အသက်များ လွှမ်းမိုးနေ၏။

အခန်းအချို့တွင် နံရံများက ပြောင်ချော။ အချို့တွင် ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားသည်။ အခန်းတခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်။ အခြားအခန်းတွေနှင့် မတူဘဲ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။ ထမင်းစားပွဲအရှည်ကြီး တလုံး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် နောက်မှီအဝိုင်းနှင့် ရှေးဟောင်းပုံစံ ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။

“အိမ်ကြီးက အိုနေပေမဲ့ သိပ်လှပါတယ် ခင်ဗျာ။ အပြင်မှာ နေပြင်းတဲ့ အခါ ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဒီအခန်းမှာ ထိုင်တတ်ပါတယ်။ ဟောဟို ကုလားထိုင်မှာပေါ့”

နောက်မှီအမြင့်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင်ကြီးကို သူက ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ဘာမျှ တကယ်မဟုတ်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို အငူသား ငေးနေမိသည်။

စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ အစ်ကိုကို သည်အိမ်ကြီးထဲတွင် ရှာမရ။ သည်အခန်းထဲတွင်လည်း အစ်ကို မရှိ။ လမ်း လျှောက်တုတ်ကို လွဲကာဖြင့် သည်အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး သည်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည့်ပုံကို အာရုံပြု၍ မရ။

အိမ်စောင့်လင်မယားက တံခါးတွေ လျှောက်ဖွင့်နေသည်။ အပြင်ဘက် မှ ပန်းခြံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အလယ်တွင် ရေပန်းတခုနှင့် နံဘေးတွင် ကြေးညို သူငယ်တော်ရုပ် တရုပ်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခရုသင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ရေပန်း၏ နောက်ဘက်မှ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် အုပ်ဝေစိမ်းလန်းကာ အရိပ်ဖြာကျနေ သည့် ငှက်ပင်တပင်။

ရွှေရောင်ပန်းပွင့်တွေက ငိုက်ရှမ်းရော်ရီနေပြီ။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပွင့်ဖတ် တွေ ကြွေကျနေ၏။ အမျိုးသမီးက ခြံထဲ ဆင်းသွားပြီး ပန်းခြံထောင့်မှ လက်ကိုင် ကောက်တခုကို လှည့်သည်။ သူငယ်တော်၏ လက်ထဲရှိ ခရုသင်းမှ ရေတွေ ပန်းထွက်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ရေကန်ငယ်ထဲ ရေတွေ ဖြာဆင်း သွား၏။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဒီနေရာမှာ နေတိုင်း ထိုင်တယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီရေပန်း ကို အမြဲတမ်းကြည့်တယ်။ သူက ရေရှုခင်းကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ဟော ဟိုအပင် အောက်မှာလဲ သွားထိုင်တတ်တယ်။ အကြာကြီး ထိုင်နေရင် မြို့စားကတော်လေး က အပေါ်ထပ်ကနေ အော်ခေါ်တတ်တယ်”

သူက အပေါ်ထပ် ဝရန်တာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေသည်။ သူငယ်တော် ကြေးရုပ်၏ လက်ထဲမှ ဖြာကျနေသည့် ရေက အရှိန်အပြင်းကြီး မဟုတ်။ ရေကန်ထဲသို့ မရပ်မနား ဖြည်းဖြည်းသာသာကလေး ပန်းထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ဆက်ရှင်းနေသည်။

“နွေတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီမှာ အမြဲထိုင်ကြတယ်။ ညစာ စားပြီးရင် ဆေးလက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ဖျော်တဲ့ ရေနွေးကြမ်း ထိုင်သောက်ကြတယ်။ အဲဒါ နိစ္စရူဝအလုပ်ပဲ”

သူက စကားရပ်ပြီး ကုလားထိုင်ကို လက်နှင့် ပွတ်နေသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ပို၍ တင်းကျပ်လာ၏။ ပန်းခြံသည် သုသာန်တစ်ပြင်လို တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အခန်းတံခါးတွေ မဖွင့်ခင်ကအတိုင်း အပြင်တွင် လေငြိမ်နေသည်။

“ဆီညော် ဆုံးသွားတဲ့ အခန်းကို ကြည့်ချင်သေးလား”

ကရုဏာသံဖြင့် မေးသည်။ ခုထိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တကယ်လိုလို၊ အိပ်မက်လိုလို ဖြစ်နေဆဲ။ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားကျယ်ကြီးအတိုင်း သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားသည်။ အခန်းပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော် သွားသည်။ အောက်ထပ်အခန်းများလို ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် အခန်းတခန်းမှာ စိုက်ပျော်ပင်တန်း၏ အပေါ် တည့်တည့်တွင် ရှိသည်။ ပရိဘောဂ ဟူ၍ များများစားစား မရှိ။ ခင်ကြီးတပါး၏ အခန်းလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်၏။

နံရံတဖက်တွင် သံခုတင်တလုံး ရှိသည်။ အိပ်ရာနံဘေးတွင် ခန်းဆီး ရှိသည်။ ရေတံကောင်း ရှိသည်။ အဝကျယ် ကရားတလုံး ရှိသည်။ မီးလင်းဖိုပေါ် တွင် ပန်းချီကားအချို့ ထောင်ထားသည်။ နံရံမှ ချိုင့်နေသော လေးထောင့်ကွက် ထဲတွင် မယ်တော်မာရီ ရုပ်တုကလေး။

အိပ်ရာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောင်တွေကို ခြေရင်း တွင် သေသေသပ်သပ် ခေါက်တင်ထားသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အစွပ်ချွတ် ထားသည့် ခေါင်းအုံး နှစ်လုံး။

“ဖြစ်သွားတာ သိပ်မြန်တယ် ဆီညော်”

သူက ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

“ဖျားပြီးတော့ သူ အရမ်းအားနည်းနေတယ်။ မဆုံးခင် တရက် ပန်းခြံ ထဲ ဆင်းထိုင်ဖို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ သွားသေးတယ်။ မြို့စားကတော်လေးက အတင်းတားပေမဲ့ မရဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာဝန်တွေ ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ ဆီညော် ရိန်နယ်ဒီလဲ မြို့စားကတော်လေးဘက်က ဝိုင်းပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆီညော်အက်ရှ်လေက ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင် ဘူး။ ဒေါသ အရမ်းကြီးလာတယ်။ အော်ဟစ် ဆူဆဲတယ်။ ကလေးတယောက်လို ငြိမ်ချင်လဲ ငြိမ်နေပြန်ရော။ ဒါလောက် အင်အား ကြီးမားတဲ့ လူတယောက် ဒီလို ဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ပဲ။ သနားဖို့လဲ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ။

တနေ့မနက် အစောကြီး ကျွန်တော့်အခန်းကို မြို့စားကတော်လေး အော်ခေါ်တယ်။ မျက်နှာတခုလုံး ဖယောင်းရုပ်လို ဖြူဖွေးနေတာပဲ။

“ဟဲ့ ဂူစီပီ၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း။ သူ သေတော့မယ် ထင်တယ်။ ငါတော့

မရတော့ဘူး ထင်တာပဲ' တဲ့။ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား ထလိုက်သွားတယ်။ ဆီညော်အက်ရှ်လေ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်။ မျက်စိလဲ မဖွင့်တော့ဘူး။ အသက်တော့ ရှူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှား ဆရာဝန်ပင့်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆီညော် အက်ရှ်လေ ပြန်မနိုးလာတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ပထမတော့ စကားတွေ ပြောနေသေးတယ်။ နောက်မှ အသက်ကုန်သွားရှာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြို့စားကတော် ကလေးကို ဖယောင်းတိုင် ကူထွန်းပေးပါတယ်။

သီလရှင်တွေ၊ သူနာပြုတွေ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ပြန်လာကြည့်သေးတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသတွေ၊ ပေါက်ကွဲမှုတွေလဲ မရှိတော့ဘူး”

“ပေါက်ကွဲမှုတွေ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“သူ အဖျားဝင်လာပြီဆိုရင် ဖောက်လာတတ်တယ်။ ကြမ်းတဲ့အခါ ကြမ်းတတ်တယ်။ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ကျွန်တော် အတင်းချုပ်ပြီး အိပ်ရာထ ပို့ရဖူးတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးရင် ပျော့ခွေသွားရော”

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ဂူစီပီ တံခါးပိတ်နေတုန်း ကျွန်တော် မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေကြသလား။ ဆရာဝန်တွေက ဘာမှ လုပ်မပေးဘူးလား။ ဝေဒနာသက်သာအောင် ဘာဆေးမှ မပေးကြဘူးလား”

သူ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“တဆိတ်ကလေးခင်ဗျာ၊ ဆီညော် စိတ်အေးအေးထားပါနော်”

“သူ့ရောဂါက ဘာတဲ့လဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံလိုက်ရသလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောသလိုပါပဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်လာတာ။ ချက်ချင်း ဖြစ်သွားတာ။ ဆိုးလာရင် သူနဲ့ မတူတော့ဘူး။ သူဟာ ရောက်စက သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတယောက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး အနိမ့်ပိုင်းမှ ပန်းခြံတခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်း ဖြတ်ညှပ်ထားသည့် ပန်းခြံ။ လေအဝေ့တွင် နှင်းဆီနဲ့သင်းလာသည်။ နွေစံပယ်နဲ့များလည်း ရောပါလာ၏။ ပန်းခြံထဲတွင် ရေပန်းတွေက ဟိုနေရာတခု၊ သည်နေရာတခု။

ပန်းခြံကို ဝန်းရံထားသည့် စိုက်ပျိုးရေးပင်များနှင့် ပန်ရလှသည်။ ဝင်လှလှ နေရောင်
ခြည်တွင် ပန်းခြံနှင့် ပန်းခြံထဲမှ ကျောက်ရုပ်၊ ကြေးရုပ်များ ပိုလှနေသည်။

အိမ်စောင့်က ပြန်ကောက်သည်။

“ကျွန်တော့်အထင် မြို့စားကတော်လေး ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါလောက် စိတ်ထိခိုက် ခံစားခဲ့ရတဲ့ နေရာ၊ ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ နေရာကို ဘယ်သူ
ပြန်လာချင်မှာလဲ ဆိုသည်။ ဆိုသည် ရိန်နယ်ဒီက ပြောတယ်။ အိမ်ကြီးကို ငှားမယ်
တဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဆိုသည် ရိန်နယ်ဒီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျွန်တော် သူ့လိပ်စာ ပေးမယ်လေ၊ သူက အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်း
ကောင်း ပြောနိုင်တယ်”

အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ သူက ပြတင်းပေါက် ပြန်ပိတ်
၏။ သူ့အလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်။ သူ့မိန်းမနှင့်
ကလေးက နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေ၏။

“မစ္စတာအက်ရှ်လေကို ခင်ဗျား ဂရုတစိုက် ပြုစုတာ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ”

သူ မျက်ရည်လည်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အရမ်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ် ဆိုသည်”

“ဒါထက် သူ့ပစ္စည်းတွေကော၊ စာအုပ်တွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေလေ”

သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံ ရသည်။ သူ့မိန်းမဘက် လှည့်ပြီး လျှာလိပ်သံ
တွေနှင့် မေး၏။

“အဝတ်အစားတွေရော စာအုပ်တွေပါ သေတ္တာတွေထဲ ထည့်ပြီး မြို့စား
ကတော်လေး ယူသွားတယ်တဲ့ ခင်ဗျ။ ဘာမှ ချန်မထားခဲ့ဘူးတဲ့”

သူတို့လင်မယားကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ အရိုးခံတွေ
ဖြစ်ပုံ ရ၏။

“မစ္စတာအက်ရှ်လေ ဘယ်သွားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးပေါ့...
ဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အသုဘပြီး နောက်တနေ့မှာ ဖလောရင့်စ်က ထွက်
သွားတယ် ဆိုတာပဲ သိပါတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်မှာ မြှုပ်သလဲ”

“ပရိတ်တက်စတင့်သုသာန်မှာပါ ဆီညော်၊ တခြား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလဲ အဲဒီမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်”

သူပြောပုံက ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွင် အဖော်ရှိကြောင်း သိစေချင်နေ သလိုလို။ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့ အမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျားကို တစုံတခု လှမ်းပြောပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။ မြို့စားကတော်ကလေး မေ့ကျန်ရစ်သည့် အစ်ကိုဦးထုပ်ကို ပြေးယူလာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ နေပူလျှင် ဆောင်းသည့် အနားကျယ်ကျယ်ဦးထုပ်။ ဦးထုပ်က တော်တော်ကြီးသည်။ တော်ရုံလူ ခေါင်းနှင့် တော်မည် မဟုတ်။ ဦးထုပ်ကို ကိုင်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော် ဘာများ ပြောမလဲဟု သူတို့လင်မယား စိတ်ဝင် တစား စောင့်နေကြ၏။

အခန်း (၅)

သည်အိမ်ကြီးမှ မည်သို့မည်ပုံ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်ကို သိပ်မမှတ်မိ။ ချက်ချင်း နေဝင်ပြီး မှောင်သွားသည်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။ ရထားကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တခုရှေ့ ပန်းခြံတွင် ရပ်စေပြီး ပိုက်ဆံပေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်မိမှန်း မသိဘဲ အခြားလူတွေနှင့်အတူ ကျောင်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် အစ်ကို ဦးထုပ်ကို ပိုက်လျက်။

ဧရာမ ဝတ်ကျောင်းကြီးထဲမှ လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရောပြီး ရပ်နေ မိသည်။ အေးစက်စွာ လှပသည့် မြို့ကြီးတွင် ကျွန်တော်၏ ဆုံးရှုံးမှုကို ခုမှစပြီး စူးစူးရှရှ ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖေနှင့် တဂိုဏ်းတည်း ထားကာ ကျွန်တော် ချစ် သည့် ကျွန်တော့်အစ်ကို မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှ သူ့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားလေပြီ။ အေးမြသည့် သူ့အပြုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မြင်ရမည် မဟုတ် တော့ပေ။ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်တွေ ဘယ်တော့မှ ရောက်လာတော့ မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့နားလည်နိုင်စွမ်းတွေ၊ သူ့ခွန်အားတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ခံစားရတော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

သူ ကွယ်လွန်သွားသည့် အခန်းကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားသည်။ နံရံ တွင် မယ်တော်မာရီပုံနှင့် အခန်း။ အခန်းအနေအထားက ကျွန်တော့်ကို တစုံတရာ ပြောနေသလိုလို။ သူ ဆုံးတော့ သည်အခန်းထဲတွင် သူ့ဝိညာဉ် ရှိမည်မထင်။ သူ

ချစ်သည့် တိုင်းပြည်နှင့် သူ ချစ်သည့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင်သာ ရောက်နေလိမ့် မည်။ သူပိုင်သည့်၊ သူ ချစ်သည့် သစ်တောနှင့် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့လည်း ရောက်နေနိုင်သည်။ သူနှင့် ခွဲမရသည့် ခြံမြေတွေဆီတွင်လည်း ရောက်ချင် ရောက်နေမည်။ ပင်လယ်၏ အသံကို ကြားနေရသည့် နေရာမျိုးလေ။

ဘုရားကျောင်းထဲမှ ထွက်ပြီး ပန်းခြံဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ သဘောကောင်းသည့် အိမ်စောင့်က ကျွန်တော့်ကို ဆီညော် ရိန်နယ်ဒီ၏ လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်သည်။ စာရွက်ကလေးကို ပြုပြင်ပြီး ဟိုမေး သည်မေးနှင့် နောက်ဆုံး တွင် ရိန်နယ်ဒီ၏ အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ အစေခံတယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မမေးဘဲ အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းသွားသည်။ အခန်းတခန်းကို တံခါး ခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သွင်းပေးသည်။ စားပွဲတလုံးနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် လူတယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ထက် အရပ်နည်းနည်း နိမ့် မည်။ အသက်က လေးဆယ်ခန့်။ မျက်နှာခပ်ရှည်ရှည်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့။ ဘာအရောင် အဆင်းမျှ မရှိ။

မျက်နှာပေါက်က မာနကြီးမည့်ပုံ၊ သိပ်ကျက်သရေမရှိဟု ထင်သည်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ တချက် မျက်နှာပျက် သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်၏။

“ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီပါလား၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဖီးလစ်အက်ရှ်လေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ”

သူ့အသံက မာကျောကျော အေးစက်စက်။ အင်္ဂလိပ်စကား အတန် အသင့် ပြောနိုင်ပုံ။

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ အံ့ဩသွားတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဖလောရင့်စ်မှာ ရောက်နေတာ ခင်ဗျား မသိဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး”

သူက စကားလုံးရွေးပြီး ခပ်ဆဆပြောသည်။ ဘာသာစကား အခက် အခဲကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆန်ဂါလက်တီရိပ်သာကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်

m g y e . c o m

အစ်ကို သေတဲ့ အခန်းကိုလဲ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဂူစိပီက တော်တော် အကူအညီ ရပါတယ်။ သူ အသေးစိတ် ရှင်းပြပါတယ်။ ခင်ဗျားဆီ သွားတွေ့ဖို့လဲ သူ တိုက်တွန်းသေးတယ်”

သူ့မျက်လုံးထဲကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ဒီနေ့ ညနေကပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့မှ ရောက်တယ် ဆိုတော့ ခင်ဗျား မရိုးတော်နဲ့ မတွေ့လိုက်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ အသုဘကိစ္စပြီးတော့ နောက်တနေ့မှာ ထွက်သွားတယ် ဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အိမ်က ထွက်လာတာ၊ ဖလောရင့်စ်က မထွက်သေးဘူး”

“သူ ခုထိ ဒီမှာ ရှိနေသေးလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး။ သူ ထွက်သွားပါပြီ။ အိမ်ကို ငှားဖို့ ကျွန်တော့်ကို အပ်ခဲ့တယ်။ ရောင်းရင်လဲ ရောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူ့လေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“သူ ခု ဘယ်မှာ ရှိလဲ၊ ခင်ဗျား သိလား”

“မသိဘူး၊ သူ ဖြုန်းစားကြီး ထွက်သွားတာ။ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး။ တခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် စာရေးမယ်တော့ ပြောသွားတယ်”

သူ ပြောတာထက် သူ ပိုသိထားသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေ၏။ သည်အခန်းထဲကိုလည်း မမရေချယ် ရောက်ဖူးလိမ့်မည် ထင်နေ၏။

“ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမကြားကြတာလဲ တဆိတ်ရှင်းပြပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း စကားဆက်သည်။

“ဖြစ်တာက သိပ်မြန်လွန်းတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တယ်။ သူ ဖျားတာကို ဒါလောက်ကြီး အသက်

အန္တရာယ် ရှိလာမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ကြဘူး။ ဒီမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေ နွေရာသီ ဆို ဖျားတတ်ကြတာပဲ။ သူ့လိုပဲ ဖျားပြီးရင် အားနည်းကျန်ခဲ့တတ်တယ်။ ခေါင်း အရမ်းကိုက်လာတော့ မြို့စားကတော်လေး၊ အဲလေ... မစွက်အက်ရှ်လေက အရမ်း စိုးရိမ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကိုဟာ တမျိုးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာတယ်။ မစွက်အက်ရှ်လေကတော့ သက်သာနိုး သက်သာနိုးနဲ့ နေ့ရောညပါ ပြုစုရှာတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ပူမှာလဲ သူ အရမ်း စိုးရိမ် နေတယ်”

“မစိုးရိမ်ပဲ နေမလားဗျ။ စိုးရိမ်လို့ ဖလောရင့်စ်ကို ကျွန်တော် လိုက်လာ တာပေါ့။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆီက စာနှစ်စောင် ရတယ်”

ကျွန်တော် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်လွန်းသလား မသိ။ လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် စဉ်းစားမနေတော့။ စာနှစ်စောင်ကို သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

သူ သေသေချာချာ ဖတ်သည်။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းသွားခြင်း မရှိ။ စာနှစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်ထိုးပေးသည်။

သူက မအံ့ဩသည့် လေသံဖြင့် လုံးဝတည်ငြိမ်စွာ စကားဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မစွက်အက်ရှ်လေက သူ့ အဲဒီလိုစာမျိုး ရေးမှာ သိပ်စိုးရိမ် တယ်။ နောက်ဆုံးနေ့တွေမှာ သူ့ စိတ်မမှန်တော့ဘူးလေ။ သူ့အမူအရာတွေ သိပ် ထူးဆန်းလာတယ်။ သိပ်လျှို့ဝှက်လာတယ်။ ဆရာဝန်တွေလဲ စိုးရိမ်စ ပြုလာပြီ။ မစွက်အက်ရှ်လေကို သတိပေးကြတယ်”

“ဘာကို သတိပေးတာလဲ”

“ဦးနှောက်ထဲမှာ တခုခုဖြစ်နေပြီလို့ သူတို့ သံသယဖြစ်လာတယ်။ အကျိတ်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ အကြီးမြန်တဲ့ အကျိတ်မျိုးဖြစ်မှာ သူတို့ စိုးရိမ်လာကြ တယ်”

အကျိတ် ဆိုပါလား။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။ နစ်ကန် ဒေါလ် တွေးတာ မှန်နေပြီလား။ ပထမ အစ်ကိုအဖေ၊ ကျွန်တော့် ဦးကြီး အန်ကယ် ဖီးလစ်၊ ခု အစ်ကို။ နေပါဦး... ဒီ အိတ်လီကောင်က ဘာလို့ ငါ့ကို မျက်တောင် မခတ် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။

“အဲဒီအကျိတ်ကြောင့် သေရတာလို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား

တွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော် ခေါ်ပေးမယ်။ တယောက်က အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တယ်။”

“နေပါစေဗျာ၊ မလိုတော့ပါဘူး။”

ကျွန်တော် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူက အံ့ဆွဲဖွင့်ပြီး စာရွက်တရွက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ သေစာရင်းမိတ္တူ။ ဖတ်ကြည့်လေ။ မိတ္တူတစောင်ကို ခင်ဗျားလိပ်စာနဲ့ ကျွန်တော် ပို့လိုက်ပြီ။ နောက်တစောင်ကိုတော့ မစွတာအက်ရှ်လေရဲ့ သေတမ်းစာရေးတဲ့ တာဝန်ခံ ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ဆီကို ပို့လိုက်တယ်”

စာရွက်ကို ကျွန်တော် အကြောင်သား ငေးကြည့်နေသည်။ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိတော့။

“နစ်ကန်ဒေါလ်က ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ သေတမ်းစာတာဝန်ခံ ရှေ့နေမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ခင်ဗျားအစ်ကိုမှာ သေတမ်းစာမိတ္တူ တစောင် ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ သေတမ်းစာကို ခင်ဗျား ဖတ်ရတယ်... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါက မဆန်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြို့စားကတော်လေးရဲ့ သေတမ်းစာရေးတဲ့ ရှေ့နေပဲ။ ဒီတော့ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ သေတမ်းစာကို ဖတ်ဖို့ ကျွန်တော့် တာဝန်လေ။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ခိုင်းတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မိတ္တူတစောင် ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြနိုင်ဘူး။ အဲဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အမွေထိန်းရှေ့နေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုင်အဖေဟာ ကျွန်တော့်အမွေထိန်း ဆိုတာ သူ သိနေပါလား။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်တဲ့ လူတိုင်း အမွေထိန်းမှ မလိုတာ။ ကျွန်တော်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်နေပြီပဲ။ ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အစ်ကိုရောဂါနဲ့ အစ်ကို သေမှုသေခင်းက အဓိကပါ။

ကျွန်တော် လေသံမာမာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစာနှစ်စောင်ဟာ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ စာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘေးမှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ လူတယောက်၊ မယုံရတဲ့ လူတွေကြားမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတယောက် ရေးတဲ့ စာ”

ရိန်နယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို ခပ်အေးအေး ကြည့်နေသည်။

“စိတ်မကျန်းမာတဲ့ လူတယောက် ရေးတဲ့ စာပါ မစ္စတာအက်ရှ်လေ။ ကျွန်တော် ခုလို တဲ့တိုးပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ မဆုံးခင် နှစ်ပတ်မှာ အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားက မမြင်လိုက်ဘူး။ မြင်နေရတာ တကယ် စိတ်မချမ်းသာစရာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက နေ့ရော ညပါ အနားမှာ နေပြီး ပြုစုတယ်။ တခြားမိန်းမတယောက်ဆို သူနာပြုနဲ့ လွတ်ထားမှာ။ သူက တယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ပြုစုတယ်။ တချက်ကလေးမှ အနားမယူဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ထူးမလာဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား စာတွေ ပြန်ကြည့်ပါ။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းက အစ်ကို ဒုက္ခတွေ့နေပြီ၊ ရေချယ့်ကြောင့်တဲ့။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ မစ္စတာရိန်နယ်ဒီ”

ကျွန်တော့်အသံ မာသွားသည်။ သူက စာအုပ်ဖိရိဆီ ထသွားပြီး စာအုပ် တအုပ် ယူလာသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးကျောင်းသားလား မစ္စတာအက်ရှ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှေ့... ဒီအပိုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျား လိုချင်တာ ရလိမ့်မယ်။ ဦးနှောက်အကျိတ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးတဲ့ တနေရာရှိတယ်။ လူနာဟာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင် အနီးဆုံးလူကို သံသယဖြစ်လာတတ်တယ်။ သူ့ကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့လဲ ခံစားရတတ်တယ်။ သူ့အပေါ် ဘယ်သူမှ သစ္စာမရှိကြတော့ဘူး။ သူ့ငွေတွေကို လုယူဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်လို ချောပြောပြော မယုံတော့ဘူး။ အဲဒီ အထဲမှာ ဆရာဝန်တွေလဲ ပါတယ်။ ခင်ဗျားတိုင်းပြည်မှာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပါ”

သူ ပြောတာတွေ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိ။ သူ ပြောပုံကတော့ ဟန်အပြည့်၊ မာန်အပြည့်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်။ သည်အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် တူးတူးခါးခါး မုန်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှ ထပြီး

အခန်းဝဆီ လျှောက်သွားတော့ သူက ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲပြီး အစေခံတွေကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ခိုင်းရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အမွေထိန်း ရှေ့နေကြီးဆီ ကျွန်တော် စာရေးထားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ ရှင်းပြထားပါတယ်။ အားလုံး အသေးစိတ် ရေးထား တယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“မစွက်အက်ရှ်လေ ပြန်လာရင် ကျွန်တော် ဖလော့ရင့်စ်ကို လာသွားတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို သေတဲ့နေရာကို ကြည့်သွားတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောလိုက်ပါ။ စာနှစ်စောင် အကြောင်းလဲ ခင်ဗျား ပြောချင် ပြောပြ လိုက်လေ”

သူက ထလာပြီး လက်ဆန်ပေးသည်။ သူ့လက်တွေကလည်း သူ့လိုပင် အေးစက်စက်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မမရေချယ်က စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ဗျ။ ဖလော့ရင့်စ်က ထွက် သွားတော့ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး သယ်သွားတာ။ သူ ပြန်မှ လာပါမလား မသိဘူး”

ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ တမြို့လုံး အိပ်မောကျနေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တယောက်တည်းရယ်။ အလွန် နားထောင်ကောင်းသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံများပင် တိတ်ဆိတ် နေပြီ။ တံတားအောက်တွင် ဖြတ်စီးနေသည့် ရေသံကိုသာ ကြားနေရ၏။ မြစ်ရေ ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးသွန်နေ၏။ တံတားပေါ်တွင် မှန်မီးအိမ်ကလေး တလုံး ထွန်းထား၏။

အာနိ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော် သစ္စာဆိုလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်အစ်ကိုအား သေသည်အထိ နှိပ်စက်ခဲ့သော သည်မိန်းမကို ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကျွန်တော် လက်တုံ့ပြန်ပါမည်’ ဟူ၍။

ရိန်နယ်ဒီ၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် မယုံပါ။ စာနှစ်စောင်ထဲက အမှန်တရားကိုသာ ကျွန်တော် လက်ခံသည်။ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် သူ ပေးဆပ် စရာ ရှိသည်ကိုတော့ မမရေချယ် ပေးဆပ်ရလိမ့်မည်။

အခန်း (၆)

စက်တင်ဘာလ ပထမပတ်အတွင်း ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ကျွန်တော့် အရင် နာရေးသတင်းက ရောက်နှင့်နေပြီ။ အီတလီကောင် ရေးသည့်စာ ရောက် တော့ နစ်ကန်ဒေါလ်က ပြောသင့်သူများကို ပြောထားပြီးပြီ။ အစေခံတွေနှင့် အိမ်ငှား၊ မြေငှား၊ သူရင်းငှားတွေ သိနှင့်နေကြပြီ။

ဝယ်လင်တန်က ကျွန်တော့်ကို 'ဘော့ဒ်မင်' တွင် လာကြိုနေသည်။ မြင်းတွေကို အနက်ရောင်လွမ်းထားပြီး သူနှင့် မြင်းထိန်းပါ အဝတ်နက်တွေ ဝတ်လာသည်။ ကျွန်တော် ရထားပေါ် တက်လိုက်သည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဖိစီးမှုအားလုံး ထူးဆန်းစွာ ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။ ခရီးပန်းလာသဖြင့် တကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေမည် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကံ့ကော်ပန်း ဖြစ်နေ သည်။

ညနေပိုင်းဖြစ်၍ ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် မဟာသုခရိပ်မြိုင် အနောက် ဆောင်ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ ခွေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ကြိုဖို့ အသင့်စောင့် နေ၏။ အစေခံများကို ဦးဆောင်ပြီး ဆီကွမ်ဘီကလည်း လက်မောင်းတွင် အနက် ပတ်နှင့် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့လက်ကို တအားညှစ်လိုက် တော့ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး ရှိုက်သံနှင့်ပြောသည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေးပါ နေမကောင်းဖြစ် နေသလားလို့”

ညစာစားချိန်တွင်လည်း သူ စောင့်နေပေးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သူ စိတ်မအေး ဖြစ်နေပုံရ၏။ ဘာမျှ မေးလား မြန်းလား မလုပ်၍ သူ့ကို ကျေးဇူးတင် နေမိသေးသည်။ သူ့သခင် အစ်ကိုကြီးအကြောင်းကို သူ သိချင်မည်မှာ မုချဖြစ် သည်။

ထုတ်မမေးသော်လည်း အိမ်စေတွေအားလုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ပြီ ဆိုကတည်းက အခေါ်အဝေါ်တွေပါ ပြောင်းလာ သည်။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်လာကြပြီး ခင်ကြီးကလည်း မစွတာ ဖီးလစ်မှ မာစတာဖီးလစ်ဟု ပြောင်းခေါ်သည်။ သဘောကျသလိုလို ရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလေးဟု ဆက်ခေါ်ဖို့ အစေခံတွေကို တောင်းပန်ထားရသည်။

ကွင်းထဲ ဆင်းသည့်အခါ ဂျူရိတ်နေသည့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမား တွေရော၊ မြေငှားယာသမားများ၊ သူရင်းငှားများကပါ ချက်ချင်း အလုပ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်က ရံခါတွင် သူတို့နှင့်အတူ အလုပ်ဝင်လုပ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လေးစားကြသည်၊ ခင်ကြသည်။

အစ်ကိုနာရေးသတင်းအတွက် ကျွန်တော့်နည်းတူ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်း ရကြောင်းများ ပိုင်းပြောကြသည်။ သူတို့နှင့် ခဏ စကားပြောပြီး ခွေးတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ အရိပ်တို့ ရှည်လျားနေကြလေပြီ။ ဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးဆီသို့ မြက်ခင်း ကို ဖြတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်တွင် တခါမျှ မတွေးဖူးသော အတွေးများ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ အစ်ကို ဆုံးပြီမှန်း သိကတည်းက ပထမဆုံး ခံစားမှု။ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံး ကျွန်တော့်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေပါပြီကော။ သည်ပြတင်းပေါက် တွေ၊ သည်နံရံတွေ၊ သည်အမိုးတွေ၊ အို... မဟာသုခရိပ်မြိုင် စံအိမ်ကြီး တခုလုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာခြင်းပါကလား။

ခြေထောက်အောက်က မြက်ခင်းတွေရော၊ ဟောဟိုက သစ်တောနှင့် စားကျက်မြေစိမ်းစိမ်းရော၊ တောင်တန်းတွေရော၊ ဟိုမှာဘက်မှ အလုပ်သမား တွေပါ အားလုံး ငါ ရလိုက်တဲ့ အမွေတွေပါလား။ တော်တော်ထူးဆန်းသည့် အတွေး ဖြစ်၏။ ဒါဟာ အဖြစ်မှန်ပဲ။ ဂုဏ်ယူစရာပဲ။ သည်လို တွေးမိသည်နှင့် ‘အတော်

မတွေးသင့်တဲ့ အတွေးပဲ' ဟူသည့် မိမိ၏ ဒုတိယအသံကို ပြန်ကြားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မသိသည့် အားတမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမျိုး ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်နေသည်တော့ အမှန်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော့်အမွေထိန်း ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ် ရောက်လာသည်။ လူစီပါ ပါလာ၏။ နီးစပ်သည့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း မရှိ၍ ဆီကွမ်ဘီနှင့် အစေခံများသာ စုဝေးကြသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် တယောက်တည်းကို နစ်ကန်ဒေါလ်က အစ်ကိုသေတမ်းစာ ဖတ်ပြသည်။

ဥပဒေစကားလုံးတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မပါဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်း ရေးထား၏။ ရိန်နယ်ဒီ ပြောသည့်အတိုင်းပင် နစ်ကန်ဒေါလ်ကို ကျွန်တော့် အမွေထိန်းအဖြစ် အစ်ကိုက ခန့်ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အိမ်မြေ၊ သစ်တောများကို ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်မချင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီးက မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြီး သေတမ်းစာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ဖို့ ရှေ့တွန်းပေးရင်း ပြောသည်။

“အင်းဘရော့စ်က လူငယ်တယောက်ဟာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်မချင်း သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်သေးဘူးလို့ ယုံကြည်တယ် ဖီးလစ်။ အစိုးရိမ် ကြီးတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ မင်း ကြီးလာရင် အရက်တို့၊ မိန်းမတို့၊ လောင်း ကစားတို့နဲ့ ပျက်စီးမှာ သူ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပိုဒ်ကို ထည့်ထား တာ။ ‘ဒီအပိုဒ် ထည့်လို့ ညီလေးကို မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ သူ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတတ်အောင်ပါ’ လို့ ဦးကို ပြောဖူးတယ်။ တကယ်လဲ မင်းအတွက် ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ငွေလိုရင် ဦးကို လှမ်းပြောရုံပါပဲ။ လုပ်ငန်းသုံးအတွက်ရော၊ မင်းကိုယ်ပိုင်သုံး အတွက်ပါပေါ့။ ဒါကလဲ ခုနစ်လပဲ ကျန်တော့တယ်လေ။ မင်း မွေးနေ့က ဧပြီလထဲမှာ မဟုတ်လား”

“ဦးက ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာမှာ ခေါင်းကိုင်အဖေပါ”
နစ်ကန်ဒေါလ် ပြုံးလာသည်။

“မင်း ငယ်ငယ်က သိပ်ဆိုးတာ၊ အင်းဘရော့စ်ကလဲ အရမ်းစတယ်။ မင်းကို စရရင် သူ ပျော်နေပုံပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ပခုံးပေါ်က မချဘူး။ မင်း အဖေနဲ့ အင်းဘရော့စ်က လှေလှော်ပြိုင်ဘက်၊ မြင်းစီးပြိုင်ဘက်လေ။ ဒါထက် ဖီးလစ်၊ ဦး တခု မေးပါရစေ။ မိဘတွေကို မင်း မလွမ်းဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိပ်သတိမထားမိဘူး ဦး၊ ကျွန်တော့်အတွက် အစ်ကို တယောက်နဲ့ ပြည့်စုံနေသလိုပဲ”

သူ ငြိမ်သွားသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်အကြောင်း၊ ဖလော ရင့်စံအကြောင်း၊ ရိန်နယ်ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူကလည်း ရိန်နယ်ဒီ ရေးလာသည့် စာကို ထုတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ဇာတ်လမ်း ကို တောင့်တင်းအေးစက်သော စကားလုံးများဖြင့် အစ်ကို ဖျားနာပုံ၊ သေဆုံးပုံများ ကို အသေးစိတ် ရေးထားသည့် စာ။ သည့်အတွက် သူ မည်သို့ ခံစားရသည်၊ အစ်ကိုဇနီးဖြစ်သူ မြို့စားကတော်ကလေး ဘယ်ရွှေ စိတ်ထိခိုက်ရသည်၊ ဖြေမပြေ နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည် စသည်... စသည်။

“ဖြေမပြေနိုင်အောင်ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမက အသုဘချပြီး နောက်တနေ့မှာ အစ်ကိုပစ္စည်းတွေ အားလုံးသယ်ပြီး သူ့ခိုးမတယောက်လို ထွက်ပြေးသွားသတဲ့ လား။ ကျွန်တော့်မှာ သူ မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်စုတ်တလုံးပဲ ရခဲ့တယ်”

အဘိုးကြီးက ချောင်းတချက် ဆိုးပြီး-

“စာအုပ်တွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေ ယူသွားတာကို မင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ကွာ။ သူ့မှာ ရပိုင်ခွင့်ရယ်လို့ ဒါလေးပဲ ရှိရာတာပါ။ တခြား ဘာမှ မရှိဘူးလေ”

“ဒါလေးပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ ဘာဆိုလိုတာလဲ ဦး”

“မင်းအတွက် ထားခဲ့တဲ့ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ သေတမ်းစာကို ဦး ဖတ်ပြီး ပြီလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဦး ရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီနေ့အထိ တည်နေသေးတယ်။ သူ့မိန်းမအတွက် ဘာတခုမှ ဖြည့်စွက် ရေးမသွားဘူး။ သေတမ်းစာကို သူ ပြင် မယ်လို့ ဦး ထင်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် လူပျိုကြီးတွေအားလုံး သေတမ်း စာကို ပြင်ကြတာ ထုံးစံပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ နိုင်ငံခြားရောက်နေတုန်း လက်ထပ် လိုက်လို့ သူ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေတာလို့ ဦး ထင်ခဲ့တယ်။ သူ မကြာခင် ပြန်လာမယ်၊ ပြန်လာပြီးမှ လုပ်မယ်လို့ သူ ကျိတ်စိစဉ်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဦး တခု အံ့ဩတာက အမျိုးသမီးရဲ့ ရှေ့နေ ရိန်နယ်ဒီက မင်း သိပ်မုန်းတီးနေတဲ့ ရှေ့နေလေ။ သူက ဘာလို့ မစွက်အက်ရှုံလေဘက်က တောင်းဆိုမပေးသလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒီကိစ္စ တော်တော် စဉ်းစားစရာကောင်းတယ် ဖီးလစ်”

“တောင်းဆိုရမယ် ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဒီမိန်းမကြောင့် အစ်ကို သေရတယ် ထင်နေတာဗျ”

“မင်းရဲ့ သံသယနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိပါဘူး ဖီးလစ်။ မင်းရဲ့ မရိုးအတွက် အဲဒီလို တဖက်သတ် မစဉ်းစားသင့်ဘူး”

“ဒါဆို ဦးက ဦးနှောက်ထဲမှာ အကျိတ်ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ယုံတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ယုံတယ်။ သဘာဝကျလို့ ယုံတာ။ ဒီမှာ ရိန်နယ်ဒီ စာ၊ ဖတ်ကြည့် ပါလား... သေစာရင်းမိတ္တူတွေရောပဲ။ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးထား တယ်။ မင်းက မင်းရဲ့ဦးကြီး ဖီးလစ် ဆုံးတာ မမိလိုက်ဘဲကိုး။ ဦးက အနီးကပ် မြင်ရတာ။ ရောဂါလက္ခဏာအားလုံးက အတူတူပဲ။ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ စာ ဖတ်ပြီး ကတည်းက ဦး အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဦးက ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရတဲ့ စာကိုမှ မတွေ့ရသေးဘဲကိုး။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတဲ့ မနက်က ရတာ။ ရော့... ဖတ်ကြည့်ပါ”

အမြဲတမ်း ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် စာခေါက် လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက မျက်မှန်တပ်ပြီး ဖတ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖီးလစ်။ ဒီလက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာပါ အကြောင်းအရာကြောင့် ဦးရဲ့ အယူအဆ ပြောင်းမသွားနိုင်ဘူး။ အမှန်ကို မြင် အောင် ကြည့်ရမယ်လေ။ မင်းအစ်ကိုကို မင်းချစ်သလို တို့များလဲ ချစ်တာပါပဲ။ သူ ဆုံးသွားတာဟာ ဦးမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတယောက် ဆုံးရတာပါပဲ။ မင်းနဲ့အတူ ဦး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မဆုံးခင်မှာ စိတ်အနေ မမှန်တော့ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစာကို အမှန်ယူလို့ မဖြစ်ဘူး ဖီးလစ်”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ မယုံနိုင်ဘူး”

“မင်း မယုံတာတော့ ဦးလဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တခုတော့ ပြောမယ်၊ အင်းဘရော့စ်အတွက်၊ အားလုံးအတွက် စဉ်းစားပြီးပြီ။ မင်းရဲ့ အယူအဆကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ အားလုံးပိုပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီး တော့ ဒီသတင်းကို အမျိုးသမီးနား ပေါက်သွားရင် မင်းနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင် တယ်။ မင်းကို တရားစွဲနိုင်တယ်။ သူ့ရှေ့နေရဲ့ နေရာမှာ ဦးဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်း လုပ်မှာပဲ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီး ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြော

mgjoe.com

သည်ကို တခါမျှ မမြင်ဖူး မကြားဖူးပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်တော့ပါ။ အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် လူစီကို ခေါ်လိုက်မယ်နော်။ ဒီမှာ အတူတူ ညစာ စားကြ တာပေါ့”

ညစာဝိုင်းတွင် နစ်ကန်ဒေါလ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ စားပြီးလို့ ဆီကွမ်ဘီ နှင့် အစေခံတွေ ခေါ်လိုက်သည်။ သေတမ်းစာအရ သူ ထိုရပိုင်ခွင့် ဝေစုများကို သူ ရှင်းပြနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် လူစီက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းအဘိုးကြီးက ကိုယ့်ကို မကြည်ဘူး လူစီ”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

“လူစီတော့ ဖီးလစ်လိုပဲ သံသယရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး အက်ရှ်လေနဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ သိပ်အဆင်ပြေပုံ မရဘူး။ ဒါကို အစ်ကိုကြီးက ခု အစောပိုင်းမှာ ဖီးလစ် ကို အကြောင်းမကြားဘူး။ နေမကောင်းဖြစ်တော့မှ သူ ဒီစာတွေ ရေးတာလေ။ သူတို့အိမ် အစေခံတွေဆီက ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူးပေါ့။ အမျိုးသမီးက ငယ်ငယ်လေး လား”

“အဲဒါတော့ မမေးခဲ့မိဘူး။ အဲဒါက အဓိက မဟုတ်ဘူးလေ။ အစ်ကို သေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီမိန်းမကို လုံးဝမယုံဘူး ဆိုတာ အဓိကပဲ”

လူစီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖြစ်ကလဲ ဆိုးလိုက်တာနော်၊ တိုင်းတပါးမှာ တယောက်တည်း ဆိုတော့ ဪ... အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး”

အင်း... သည်ကိစ္စကို သူ့အဖေထက် ပိုနားလည်နိုင်ပါလား ဆိုပြီး လူစီ ကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်က ကြီးပြီလေ။ သည်တော့ အတွေးအခေါ်တွေလည်း ဟောင်းနွမ်းကုန်လောက်ပြီပေါ့။

“ဖီးလစ်က အဲဒီ အီတလီရှေ့နေကို မေးခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီ အမျိုးသမီး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ဆိုတာလေ။ လူစီသာဆို အဲဒီမေးခွန်းကို နုံပါတတ်စွာ မေးမှာပဲ။ သူ့ ပထမယောက်ျားက ချိန်းသတ်ပွဲမှာ သေတာဆို။ အဲဒါလဲ သူနဲ့ ဆိုင် နေမှာပေါ့။ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲက များလားမှ မသိတာ”

မရိုးတော် မမရေချယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သည်လိုတော့ ကျွန်တော် မတွေး မိဖူးပါ။ သူတပါးကို မကောင်းကြံစည်တတ်သူ၊ ပင့်ကူလို ထောင်ဖမ်းတတ်သည့်

မိန်းမမျိုးဟုသာ တွေးကြည့်ဖူးသည်။ လူစီပြောပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

“မင်းဟာ မိန်းကလေးပီပီ လျှို့ဝှက်သည်းဖို အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တတ်တယ်နော်၊ ခပ်မှောင်မှောင် စင်္ကြံလမ်းတွေ၊ လျှို့ဝှက်လှေကားတွေ ဖလောရင့်စ်ကို မင်း လိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာ။ ကိုယ် သိတာထက် အများကြီး ပိုသိရမှာ”

သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ အင်း... မိန်းကလေးတွေဟာ တော်တော် ခွကျပါလား။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့တဲ့ လူစီကိုပဲ ကြည့်လေ။ ရယ်စရာ ပြောတာကို ပြောမှန်း မသိဘူး။

ထိုစဉ်တွင် နစ်ကန်ဒေါလ် ရောက်လာသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာ၏။ ဆီကွမ်ဘီ၊ ဝယ်လင်တန်နှင့် အစေခံများ၏ ရပိုင်ခွင့်များကို သူ ဖတ်ပြသည့်အခါ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြလိမ့်မည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ ကျေနပ်လာပုံ ရ၏။

ကျွန်တော်က လူစီကို ဒေါက်ကတ်ပေါ် တွဲတင်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မကြာမကြာ လာခဲ့ပါ လူစီ၊ မြင်းစီးထွက်ရင်းပေါ့။ မင်းကလွဲပြီး ကိုယ့်မှာ စကားပြောဖော် မရှိပါဘူးကွာ”

သူ တချက် မျက်နှာနီသွားပြန်သည်။ သူ့အဖေ အမူအရာကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ပတ်လောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေဦးမည်။ သီးနှံရိတ်သိမ်းချိန်မို့ တဖက်တွင် ကျွန်တော် အလုပ်များနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်တပတ်အကြာ တမနက်တွင် သူ့မြင်းထိန်းတယောက် ရောက်လာသည်။ အဘိုးကြီးက ပြောစရာရှိလို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ သူ့ကို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တယောက်တည်း တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တခုခု ထူးဆန်းနေသလို ထင်ရ၏။ စိတ်ရှုပ်နေသည့် ပုံမျိုး။

“ကဲ... တခုခု မင်း လုပ်ရတော့မယ် ဖီးလစ်။ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်တော့လုပ်မလဲ ဆိုတာ မင်း ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ သူ ပလစ်မစ်ကို သင်္ဘောနဲ့ ရောက်လာပြီ”

“ဘယ်သူ ရောက်လာတာလဲ”
မေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက သိနေသလိုလို။
သူက လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးကို ကမ်းပေးသည်။
“ရှေ့... မင်းရဲ့ မမရေချယ်ဆီက စာရောက်လာတယ်”

အခန်း (၇)

စာမှာ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် နေ့စွဲနှင့် ဖြစ်သည်။ ပလစ်မစ် တည်းခိုခန်းတခုမှ ထည့်လိုက်သည့် စာ။

ခင်မင်သော မစ္စတာကန်ဒေါလ်ရှင့်...

မစ္စတာကန်ဒေါလ် အကြောင်းကို အင်းဘရော့စ်က မကြာမကြာ ပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ခုလို ဆက်သွယ်တဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီမနက်ပဲ ဂျီနီအာမှ တဆင့် ပလစ်မစ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ စိတ်မချမ်းသာစွာ အထီးကျန်စွာနဲ့ပါ။

ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့မှာ ချစ်စွာသော ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ရောဂါအပြင်းအထန် ခံစားရပြီး မထင်ဘဲ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတာပါ။ လုပ်စရာရှိတာ မှန်သမျှ ကျွန်မအားလုံး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အကောင်းဆုံး ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုပါတယ်။ နွေဦးတုန်းက စခဲ့တဲ့ အဖျားဟာ မကြာမကြာ ပြန်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဦးနှောက်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဦးနှောက်ထဲ ရောက်နေတာ လန့်ချိ ကြာပြီ။ ခုမှ ချက်ချင်းဖောက်လာတာလို့ ဆရာဝန်တွေက ဆိုပါတယ်။

ခုတော့ ကျွန်မချစ်တဲ့ အင်းဘရော့စ်ဟာ ဖလောရင့်စ်က ပရိတ်ကံစတင့်သင်္ချိုင်းမှာ လဲလျောင်းနေပါပြီ။ နေရာကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရွေးပါတယ်။ အခြား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဂူတွေနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း တနေရာမှာပါ။ သစ်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ပါ။ သူ သဘောကျ လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပူဆွေးမှုနဲ့ အထီးကျန်ဝေဒနာကို တော့ မကြေညာတော့ပါဘူး။ မစ္စတာကန်ဒေါလ်လဲ ကျွန်မကို သိမှ မသိတာ။ နောက်တခုက ကျွန်မရဲ့ သောကအပူမီးတွေကို မကူးစက် စေချင်လို့ပါ။

ကျွန်မ ပထမဆုံး စဉ်းစားတာက သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူ ညီလေး ဖီးလစ် အတွက်ပါ။ သူလဲ ကျွန်မနည်းတူ ခံစားနေရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီက မစ္စတာ ကန်ဒေါလ်ဆီကို စာရေးမယ် ပြောပါတယ်။ ဖီးလစ်ဆီကို အကြောင်း ကြားပေးဖို့လေ။ ဒါပေမဲ့ အီတလီနဲ့ အင်္ဂလန် စာပို့စနစ်ကို ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မချပါဘူး။ ပြီးတော့ ကြားစကားတွေ ရောက်သွားပြီး မမှန်သတင်း ပြန့်သွားမှာလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်။ သတင်းလုံးဝ မရောက်မှာလဲ စိုးရိမ် တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီရောက်ရောက်ချင်း ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။

အင်းဘရော့စ်ရဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ကျွန်မ ယူလာခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်တွေရော၊ အဝတ်အစားတွေရောပဲ။ အဲဒါတွေ ဖီးလစ် ပြန်လို ချင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ အကြံပေးပါဦး။ ဖီးလစ်ဆီကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာရေးသင့်၊ မရေးသင့်လဲ ပြောစေချင် ပါတယ်။

ကျွန်မ ဖလောရင့်စ်က အလောတကြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် လုံးဝ နောင်တမရပါဘူး။ သူနဲ့အတူတူ နေခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မတယောက်တည်း မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ အစီအစဉ်တော့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါဘူး။ အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ တခုခုကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလောသင့်ဘူး။ အချိန်အများကြီး ယူရမယ်လို့ ကျွန်မ ထင် ပါတယ်။

ကွန်ပေါလ်မှာ ရှိကြတဲ့ ကိုရင်းအမျိုးတွေနဲ့လဲ လုံးဝအဆက်

ပြတ်နေတော့ ဘယ်သူတွေရှိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သူတို့ကိုလဲ ကျွန်မ ဒုက္ခတွေ့မျှဝေမပေးချင်တော့ဘူးလေ။

တကယ်လို့များ ကျွန်မ ခဏအနားယူပြီးလို့ အချိန်ရမယ် ဆိုရင် လန်ဒန်ကို သွားမယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ စိစဉ်စရာ တွေကို စဉ်းစားပါမယ်။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို စိစဉ်ရ မယ် ဆိုတာ ညွှန်ကြားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်။

သစ္စာရှိစွာဖြင့်
ရေချယ်အက်ရှ်လေ

စာကို ကျွန်တော် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့် တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေ၏။ ကျွန်တော် စကားတခွန်းမျှ မပြော။ သည် တော့မှ သူ စကားစသည်။

“သူ ဘာမှ ချန်မထားဘဲ အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးထားတယ် ဖီးလစ်” ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ ဆက်ပြောသည်။

“အိမ်ကို လာကြည့်မယ်လို့တောင် မပြောဘူး။ အင်းဘရော့စ်သာ ရှိရင် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ သခင်မဟာ သူဖြစ်ရမှာ။ သူ မြင့်မြတ်သလား၊ ယုတ်နိမ့် သလား ဆိုတာ တို့ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှ မမေးဘူး။ ဘာ တခုမှ မတောင်းဆိုတဲ့ အတွက်တော့ စဉ်းစားရမယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူဟာ မစွက်အက်ရှ်လေပဲ။ မင်းနဲ့ အမြင်ချင်းမတူတာ ဦး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖီးလစ်။ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်အနေနဲ့ သူ ရောက်လာရင် မသိကျိုးကျွန် လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ အသိမိတ်ဆွေလဲ တယောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်တော့ သူ ရောက်လာရင် ဦး အိမ်မှာ တည်းဖို့ စိစဉ်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောသေး။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားထိုင်နေ လိုက်သည်။ လူစီက ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းပွင့်ကြွေတွေ ကောက်နေသည်။ သည်စာ ကို အဘိုးကြီးက သူ့သမီးကိုပါ ဖတ်ခိုင်းပြီးပြီလား မသိ။

“မင်း သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး မဟုတ်လား ဖီးလစ်။ သူက ဦး ဖိတ်တာကို လက်ခံလို့ ဒီမှာ လာတည်းဖြစ်ရင် မင်း သူ့ကို လာတွေ့ဖို့ ဦး မခေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတချို့တော့ သူ့ဆီ စာရေးရင် ဦး ထည့်ရေးရလိမ့်မယ်။ ဥပမာ- အင်းဘရော့စ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လက်ခံဖို့ကိစ္စတို့ ဘာတို့ပေါ့”

ပြတင်းပေါက်ဘက်မှ လှည့်ပြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပလစ်မစ်ကို စာရေးရင် ထည့်ရေးလိုက်ပါ။ ဖီးလစ်အက်ရှ်လေဟာ ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်ပြီးပါပြီလို့၊ အင်းဘရော့စ် သေတဲ့သတင်းလဲ သိပြီးပါပြီလို့၊ နောက်ဆုံးရေးတဲ့ စာနှစ်စောင်ကြောင့် လိုက်သွားတာပါလို့၊ သူ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး သူ့အစေခံတွေနဲ့ရော၊ သူ့ရှေ့နေနဲ့ပါ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဖီးလစ်အက်ရှ်လေဟာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းသမား ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမတွေနဲ့ အဆက်အဆံ မရှိသလောက် နည်းကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားအိမ်ကို လာလည်ချင်တယ် ဆိုရင် ဖီးလစ်အက်ရှ်လေက သူ့မရီးကို ခွင့်ပြုမယ့်အကြောင်း ထည့်ရေးလိုက်ပါ”

ပြောပြီး ညာလက်ကို နှလုံးသားပေါ် တင်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက် မာကျောကျော ဖြစ်သွားရတာလဲ ဖီးလစ်ရယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ စစ်မြင်းတကောင်လို ကျွန်တော် သွေးနံ့ရနေတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ စစ်သားတယောက်ဆိုတာ ဦး မမေ့နဲ့လေ”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး လူစီရှိရာ ပန်းခြံထဲသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ဖအေ့ထက် ပိုကဲနေ၏။

“ဟာ မဟုတ်တာပဲ ဖီးလစ်ကလဲ။ မစွက်အက်ရှ်လေ ဆိုတဲ့ မြို့စားကတော်ကလေးကို မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာ ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အမျိုးသမီး မရှိတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီလေ။ ဘယ်အခန်းမှာ သွားထားမလဲ။ မိန်းမသား မရှိတော့ အခန်းတွေရဲ့ သန့်ရှင်းရေးလဲ သိပ်နေရာမကျဘူးလေ။ ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ဘာသာသူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေါ့ကွာ။ သူ ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေလေ ကိုယ်က သဘောကျလေပဲ”

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး ဖီးလစ်ရယ်၊ အဲဒီလောက် စိတ်မပုပ်စမ်းပါနဲ့။ လူချင်းမတွေ့ခင် ဘာလို့ ဒီလောက် မလိုတမာ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဖီးလစ် သိထားရမှာက သူဟာ အခြွေအရံတွေနဲ့ နေလာတဲ့ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီး။ သူဟာ မဟာသုခရိပ်မြိုင်အကြောင်းလဲ အစ်ကိုကြီးဆီက သူ ကြားသင့်သလောက် ကြားထားမှာ သေချာတယ်။ ဒါလောက် ထိန်းသိမ်းမှု ညံ့လိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကြီးက ခမ်းနားပြီး မိန်းမသားတယောက်ရဲ့ ခံစားမှုနဲ့ အမွမ်းအမံမျိုး ကင်းမဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာထောက်ပြီး ဖီးလစ် လုပ်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဒေါပွသွားသည်။

“မင်း ကိုယ့်အိမ်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောတာလဲ၊ ဒါ ယောက်ျားတွေ နေတဲ့ အိမ်ကွ။ ရေမွှေးနံ့၊ ပေါင်ဒါနဲ့ သင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး”

သူ မျက်နှာငယ်သွားသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖီးလစ်ရယ်၊ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို လူစီလဲ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်အဆင် အပြောင်းအလဲ မရှိ အဲဒီအတိုင်း နေလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာတော့ နွေးထွေးမှု နည်းလာတယ်။ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ လူစီကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ထားပါတော့၊ သူများတွေအတွက် နွေးထွေးမှု မရှိတာ၊ အေးစက်စက် ဖြစ်တာတွေဟာ အစ်ကိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ဟာ တကယ့် သုခရိပ်ငြိမ်ပဲ။ အဲဒီလိုနေရာမှာ မမရေချယ် ဘာလို့ ခဏတဖြုတ် မနေနိုင်မှာလဲ”

“ဆီကွမ်ဘီကိုပဲ သနားတယ်။ ကြိုးဆွဲလိုက်လို့ ချက်ချင်း ရောက်မလာရင် မြို့စားကတော်လေးက တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ပေါက်မှာ လူစီ မြင်ယောင်နေသေးတယ်။ အိတာလျံတွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်လို့ လူစီ ကြားဖူးတယ်။ စိတ်လဲ သိပ်မြန်တယ်ဆို”

“သူက အိတလီသွေး နည်းနည်းပဲ ပါတာပါကွာ။ ဆီကွမ်ဘီကလဲ သူ့ဘာသာသူ စက်ကွင်းလွတ်အောင် နေတတ်ပါတယ်။ မိုး သုံးရက်လောက် ဆက်ရွာရင် အဆစ်အမြစ်ရောဂါနဲ့ သူ အိပ်ရာထဲ လဲနေမှာပါ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်နှင့် လူစီ ကလေးနှစ်ယောက်လို ရယ်မောဖြစ်

သွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သတင်းကို ပြောပြတော့ ဆီကွမ်ဘီက သခင်မကို သူ မျှော်လင့်နေပုံမျိုးနှင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ အားတက်သရောပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရကြပါ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဆေးတံကျော်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထင်တာ နှင့် လွဲနေ၍ ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီအိမ်မှာ မိန်းမတွေ မရှိစေ ချင်ဘူး ထင်နေတာ၊ ခုတော့ တမျိုးပါလားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ ခုဟာက အခြေအနေ တမျိုး ဖြစ်သွားပြီလေ။ သိပ်စိတ်မကောင်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား။ အစ်ကိုလေးရယ်... အမျိုးသမီးက သိပ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ဇနီးအပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေစေချင်မှာ သေချာပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဘာမှလဲ ခံစားခွင့် မရှိရာဘူး မဟုတ်လား”

သူ ဘယ်လိုများ သည်ကိစ္စကို သိနေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် လန့်သွား သည်။ ဘယ်လို သိတာလဲဟု မေးလိုက်၏။

“အားလုံး ပြောနေကြတာပဲ အစ်ကိုလေး။ အစ်ကိုကြီးက အားလုံး အစ်ကိုလေး တယောက်တည်းအတွက် လွှဲပေးခဲ့တယ်ဆို။ ဒါက သတင်းထူး ဖြစ် နေတယ် ခင်ဗျ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မှ မဟုတ်တာ။ အနည်းနဲ့အများ ကျန်ရစ်သူဇနီးကို အမွေပေးကြတာပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အတင်းအဖျင်းတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ခင်ဗျားရဲ့ နားကို အလုပ်ပေး နေတယ် ဟုတ်လား ဆီကွမ်ဘီ”

သူက မလျှော့။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အထိမခံသလို ပြန်ချေသည်။

“အတင်းအဖျင်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ အရေး ဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ အရေးပါ”

“ကဲ... ထားပါတော့ဗျာ၊ မစွက်အက်ရှ်လေ လာတည်းဖြစ်ရင် ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော် အသိပေးပါ့မယ်။ ဘယ်အခန်း ထားသင့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ပေးတော့”

“ဘာခက်လဲ အစ်ကိုလေးရ။ အစ်ကိုကြီး အခန်းမှာ ထားလိုက်ပေါ့။ ဒါထက် သဘာဝကျတာ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအခန်းကို ကျွန်တော် ပြောင်းနေမလို့။ ခင်ဗျား ကို ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်သေးတာ။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

ကျွန်တော် လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ သည့် စိတ်ကူး ဖြစ်၏။

“ဒါဆို အခန်းပြာကို ပြင်ပေးလိုက်မယ်လေ။ အဝတ်လဲခန်း တွဲရက်ပါ တော့ မမလေးအတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ပြောပြီး သူ ထွက်သွားသည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာ တည်းဖို့ မမရေချယ် က သဘောတူသည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်ဆီသို့ စာရေး အကြောင်းကြားလာသည် ဆို ၏။ ကျွန်တော်က သောကြာနေ့တွင် ကြိုဖို့ ရထားလွှတ်ပေးမည့်အကြောင်း အဘိုး ကြီးကတဆင့် အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

သောကြာနေ့သည် ချက်ချင်းရောက်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက် ၏။ ရာသီဥတုက မသာမယာ။ မိုးသားတွေ နိမ့်ဆင်းလာနေသည်။

လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်နေသည်။ ညနေမတိုင်မီ မိုးရွာချမည့် အရိပ် အယောင်များ ဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းတောင် ပါလာချင် ပါလာဦးမည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ နေသည်။ ရာသီဥတု ကြိုဆိုပုံက ကျွန်တော့်ဘက် ပါနေပြီ။

ကျွန်တော်က ဝယ်လင်တန်ကို တရက်စောလွှတ်ထားသည်။ ပလစ်မစ် တွင် သူ တညအိပ်ပြီး အမျိုးသမီးကို ကြိုလိမ့်မည်။ မစွက်အက်ရှ်လေ ရောက်လာ မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်ကတည်းက အေးအေးစက်စက်၊ နှေးနှေးကွေးကွေး မဟာသုခရိပ်မြိုင်သည် သိသိသာသာကြီး သွက်လက်လှုပ်ရှားလာသည်။ ခွေးတွေ ကပင် ဧည့်သည်လာမည်ကို ကြိုသိနေသလိုလို ကျွန်တော့်နောက်သို့ တခန်းဝင် တခန်းထွက် လျှောက်လိုက်နေ၏။

ဆီကွမ်ဘီသည် သိက္ခာပုဒ်တွေကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် နှစ်ရှည်လ များ ပစ်ထားပြီး ခုမှ တရားပေးဖို့ ရုတ်တရက် ပြန်လေ့ကျင့်နေသည့် ခင်ကြီးအို တပါးနှင့် တူနေသည်။

သူ့ခြေသံတွေက မကြားရလောက်အောင် လျှို့့့က်သိပ်သည်းနေသည်။ လူဟန်က ပိုပြီး ပုံစံကျဘဏ္ဍာစိုးနှင့် တူလာသည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ကြောင်အိမ်

mgjoe.com